

Ο Άνθρωπος μ' ενάρτητη ψυχή,
ούτε διατάζει, ούτε υπακούει...

№ 004 ΜΑΙΟΣ 2014
Περιοδική έκδοση της Συνέλευσης Αμαρουσίου
blogspot: <http://ansinamar.blogspot.gr/>
e-mail: azimouthio@espiv.net e-mail: ansinamar@gmail.com
Άνευ Αντιτίμου

ΑΣΙΜΟΓΥΘΙΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΔΙΕΘΝΗ - ΒΟΣΝΙΑ
Η Βαλκανική Άνοιξη
Συνέντευξη με μια Βόσνια αναρχική
στη σελίδα 8

ΠΡΟΣΩΠΟ
Περικλής Κοροβέσης
στη σελίδα 5

 ΚΑΤΑΛΨΗ ΣΙΝΙΑΛΟ
Για την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, τη ρήξη
στη σελίδα 10

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ Ένα τεράστιο καπιταλιστικό λόμπι

Σε λίγες ημέρες έχουμε Ευρωεκλογές. Ποιά είναι η Ευρώπη της Ε.Ε. που μας καλούν να στηρίξουμε με τη ψήφο μας, και να υπερασπιστούμε τις αξίες της μέσα από το Ευρωκοινοβούλιο; Πως δουλεύει το ευρωκοινοβούλιο; Πως νομοθετεί; Τι αρμοδιότητες έχει; Μόνο αν κατανοήσουμε τη λειτουργία του, αλλά και του όλου οικοδομήματος της Ε.Ε. θα μπορέσουμε τόσο να την αμφισβητήσουμε αλλά το κυριότερο να φτιάξουμε τη δική μας Ευρώπη.

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6

αποχή!

Το πάρα τις αντιπροσώπευσης, το οξόμωρο μας δημοκρατίας που επιλέγει τον εξοικισατή σου, η εξουσία που διατηρεί το καθεύ, και το αντισύνονο όνερο για μία μη κερρακή άμεση δημοκρατία.

Τα δύσκολα έρχονται.
Το ίδιο κι εμείς.

Το success story του πλεονάσματος και η έξοδος στις αγορές, είναι από τα πιο εξόφθαλμα παραμύθια που μας έχουνε σερβίρει. Όλοι ξέρουμε ότι με βάση τους κανόνες της λογικής το ελληνικό κράτος, είναι αδύνατο να βγει στις αγορές και να ζητήσει δανεισμό, και να του τον εγκρίνουνε, με το τεράστιο ποσοστό δανεισμού που έχει η χώρα αυτή. Άλλωστε για τον ίδιο λόγο, αλλά και για πολύ μικρότερο ποσοστό, η χώρα αποκλείσθηκε από τις αγορές. Και μη πει κανείς για τις προοπτικές που ανοίγονται, με τη διακυβέρνηση του αντωνάκη, γιατί ούτε «αναπτυξιακό» σχέδιο έχει, ούτε πολιτική σταθερότητα προδιαγράφει.

Αντίθετα πρόκειται για μία επικοινωνιακή πολιτική, που στην ουσία της και στο σύνολό της είναι τόσο επιφανειακή, παρόμοια με τον κοντόφθαλμο υποκριτικό και ανούσιο τρόπο, που μόνο ένας δεξιός οσφυοκάμπτης γνωρίζει. Στρουθοκαμηλισμός.

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης

Η ΕΡΤ, το... BBC, οι μεγάλοι κερδισμένοι και χαμένοι

Η περίπτωση της ΕΡΤ είναι χαρακτηριστική για το πώς λειτουργεί το κράτος απατεώνας.

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ», ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟ

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΣΗΜΑΝΤΑ

EDITORIAL

Λίγες βεβαιότητες υπάρχουν μέσα στην περίοδο που διανύουμε. Μια από αυτές είναι, ότι με τίποτα δεν υπάρχει περίπτωση να βαρεθούμε. Είναι κι αυτό κάτι. Μέσα στην βεντάλια των συναισθημάτων που βιώνουμε, που σίγουρα είναι πολύ μεγάλη, δεν υπάρχει η πλήξη. Προ κρίσης η πλήξη του ανικανοποίητου και η αποχαύνωση του καταναλωτισμού, κάλυπταν σαν παχύ στρώμα σκόνης την ψυχή μας. Τώρα πια με την κρίση, καλούμαστε να ζήσουμε μέσα στη θλίψη της ηττοπάθειας. Από την ψευδαίσθηση του «είμαι αυτό που έχω» στην ψευδαίσθηση του «δεν είμαι τίποτα, επειδή δεν έχω».

Η ζωή συνέχεια είναι αλλού και σίγουρα όχι εκεί που είμαστε εμείς. Η προσοχή μας αποσπάται συνέχεια -μπορεί και καθ' όλη την διάρκεια της ζωής μας- από το ουσιώδες ερώτημα: τι μας χρειάζεται για να είμαστε ευτυχείς; Που θα μπορούσε ίσως να αρχίσει να απαντιέται αν απαντιόταν μια άλλη ερώτηση: τι δεν μας χρειάζεται, για να είμαστε ευτυχείς; Τι θα γινόταν άραγε αν αρχίζαμε και πετάγαμε αυτά που δεν μας χρειάζονται; Αν ξεσκάρταραμε όλα αυτά τα άχρηστα που έχουμε μαζέψει και μας έχουν στριμύξει στο δωμάτιο της ψυχής μας. Αν πετάγαμε τις ψευτικές ανάγκες, τις ψεύτικες κοινωνικές συμβάσεις, την ανάθεση της ζωής μας στους «ειδικούς» και την υπακοή στις εντολές τους, τα στερεότυπα, την ιδιότητα, τον φόβο για το διαφορετικό. Θα ήταν σίγουρα μια καλή αρχή για να πάψουμε να είμαστε δυστυχείς μίζεροι και καταθλιμμένοι.

Μπορεί με αυτόν τον τρόπο να μην καταφέρουμε να πληρώσουμε τα χρέη και τους λογαριασμούς αλλά θα είμαστε εντάξει στους λογαριασμούς με τον εαυτό μας. Τι θα γινόταν αν τραβούσαμε το καλώδιο της τηλεόρασης από την πρίζα και δεν ξανάμπαιναν κάθε βράδυ στο σπίτι μας αυτοί που μας μισούν, που μας κουνάν το δάκτυλο λέγοντας πόσο ανεπαρκείς είμαστε, που κάνουν το άσπρο μαύρο υποτιμώντας την νοημοσύνη μας; Τι θα γινόταν αν όλοι αυτοί που μας ζητάνε να «ασκήσουμε το δικαίωμα της ψήφου», για να τους δώσουμε για άλλη μια φορά την συγκατάθεσή μας να κάνουν ότι θέλουν με τις ζωές μας, έπαιρναν την απάντηση ότι δεν τους χρειαζόμαστε, μπορούμε να οργανώσουμε τις ζωές μας μόνοι μας και ξεκινάγαμε να το κάνουμε; Τι θα γινόταν αν δεν βάζαμε υποψηφιότητα για δημοτικοί σύμβουλοι, όπως είναι της μόδας τώρα, αλλά γνωρίζαμε από κοντά όλους τους γείτονες, που βλέπουμε κάθε μέρα πίσω από την κουρτίνα του παράθυρού μας και οργανώναμε μια συνέλευση γειτονιάς για να λύσουμε μόνοι μας τα προβλήματά μας; Τι θα γινόταν αν κάθε φορά που ανάγγελλαν αυτά τα άδικα και σκληρά μέτρα που καταστρέφουν τις ζωές μας, τους αντιμετωπίζαμε με μαζική ανυπακοή και αλληλεγγύη αδιαπραγμάτευτη μεταξύ μας;

Μπορεί να μην κατακτούσαμε την «απόλυτη ευτυχία» -που μπορεί άλλωστε να είναι και ένα χαζοχαρούμενο εγκεφαλικό κατασκεύασμα- αλλά θα είμαστε περήφανοι για το ότι ζήσαμε και περπατήσαμε σε έναν κόσμο, παρόμοιο με τα αδέρφια μας, που εξερευνήσαμε και αναζητήσαμε την γνώση την αγάπη και την κατανόηση και επικοινωνήσαμε με την χαρά του μοιράσματος. Δεν είναι και λίγο.... Και αυτό είναι μια ακόμη βεβαιότητα.

>> ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

Ευτυχώς και στο Χαλάνδρι το κράτος λειτουργεί! Έγινε προσαγωγή πριν λίγο στην πλατεία μικροπωλητή ο οποίος πούλαγε μπαλόνια. Με τη νίκη αυτή απέναντι στο παρεμπόριο και την εγκληματικότητα

αναμένεται το 25% των μαγαζιών του κέντρου του Χαλανδρίου τα οποία έκλεισαν τα χρόνια της κρίσης να ξανανοίξουν εντός της ημέρας... Όπως φαίνεται και στη φωτογραφία το εμπόρευμα κατασχέθηκε και μάλλον θα δοθεί προς διερεύνηση στο εγκληματολογικό εργαστήριο της αστυνομίας.

>> ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΚΤΙΡΙΟ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ MALASANA

Το Σάββατο 26 Απριλίου η Συνέλευση Κατοικίας Κέντρου (Asamblea de Vivienda Centro) ανακοίνωσε την κατάληψη ενός νέου κτιρίου στην περιοχή Malasana. Η κίνηση αυτή αποτελεί μέρος της γενικότερης δράσης Κοινωνικό Έργο Μαδρίτη που έχει ξεκινήσει η Συνέλευση Afectadas por la Hipoteca στην οποία συμμετέχουν όσες οικογένειες έχουν αντιμετωπίσουν πρόβλημα στέγης λόγω υποθήκης. Απώτερος σκοπός της εν λόγω δράσης είναι η ιδιοποίηση σπιτιών που ανήκουν είτε σε τραπεζικούς οργανισμούς είτε σε κατασκευαστικές εταιρείες που τα κρατούν σκόπιμα άδεια περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να επηρεάσουν τις τιμές και να βγάλουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος, ενώ την ίδια στιγμή χιλιάδες άνθρωποι έχουν υποστεί εξώσεις και είναι αναγκασμένοι να ζούν σε άθλιες συνθήκες. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στην ανακοίνωση κατάληψης η Συνέλευση της Κατοικίας Κέντρου αρνείται να δεχτεί απήφιστα την παράλληλη ύπαρξη άδειων σπιτιών και αστέγων.

Η συγκεκριμένη κατάληψη θα δώσει στέγη σε πέντε μητέρες, δύο γιαγιάδες και οχτώ ανήλικα παιδιά. Η ομάδα των γυναικών δήλωσε ότι αποφάσισε να μην περιοριστεί στο να καταγγείλει την σημερινή κατάσταση των πόλεων που είναι γεμάτες άδεια σπίτια και άστεγους. Αντί αυτού αποφάσισαν να οργανωθούν και να εγγυηθούν οι ίδιες στα παιδιά και τις οικογένειές τους το σπίτι που η κρατική διοίκηση δεν μπορεί να τους προσφέρει. Από τη στιγμή που η συλλογικότητα ανακοίνωσε την κίνηση κατάληψης, δηλαδή γύρω στις 12:00 μ.μ., μια ομάδα 200 ατόμων συγκεντρώθηκε έξω από το κτίριο σε ένδειξη συμπαράστασης.

Το συγκεκριμένο κτίριο ανήκει στην κατασκευαστική εταιρεία Promociones La Fuente de Parla

SL που είναι ανενεργή από το 2010 ενώ το ίδιο το κτίριο, που από σήμερα ονομάζεται La Leona, ήταν άδειο τα τελευταία 17 χρόνια. Το κτίριο αυτό είναι το δεύτερο που καταλαμβάνει η συγκεκριμένη συλλογικότητα (Συνέλευση της Κατοικίας Κέντρου). Το πρώτο ήταν ιδιοκτησία της τράπεζας Caixa Bank. Το κτίριο, γνωστό πλέον ως La Manuela, κατελήφθη στις 5 Ιανουαρίου 2014 και αυτή τη στιγμή φιλοξενεί 19 οικογένειες.

Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η συλλογικότητα δημιουργήθηκε μέσα από τις λαϊκές συνελεύσεις των περιοχών Austrias, Lavapiés, Letras και Malasana στη Μαδρίτη. Σκοπός της είναι να επιτρέψει και να διευκολύνει την αλληλεγγύη στον αγώνα για την απόκτηση μιας κατοικίας όσον ζούν στο κέντρο της Μαδρίτης.

>> ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ ΤΗΣ MERKEL

Διαβάσαμε πρόσφατα το άρθρο των Financial Times για το πως οι «εταίροι» μας αντέδρασαν στο δημοψήφισμα που ήθελε(;) να κάνει ο ΓΑΠ το 2010. Λίγο πολύ τα ξέραμε αυτά ή τα φανταζόμασταν. Το συμπέρασμα είναι ότι η Ε.Ε. δεν αντέχει όχι απλά λαούς και δημοψηφίσματα, αλλά ούτε τη πιθανότητα να ξεφύγει από τη προδιαγεγραμμένη πορεία που έχει χαράξει.

Ο ΓΑΠ ήθελε δημοψήφισμα (που θα έβγαζε ΝΑΙ), όχι για να εκφραστεί ο λαός, αλλά σαν ένα τρόπο να κρατηθεί στον αφρό, οι Αντωνάκης και Βενιζέλος τον υπομόνευσαν για να κάνουν ένα βήμα προς τη πρωθυπουργία, η Ε.Ε. το είδε σαν ένα κίνδυνο για το οικοδόμημά της και η ακροδεξιά σαν ένα βήμα για την εξουσία. Δεν υπάρχει κανένας λαός και τα συμφέροντά του σε όλο αυτό.

Όλοι τους μέσα και έξω από τα σύνορα πέταξαν το Γιωργάκη σε σιμμένη λεμονόκουπα, αφού είχε κάνει τη βρωμοδουλειά. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμοι βρίσκονταν στους δρόμους αντιδρώντας. Όλο αυτό έπρεπε να καναλιζαρισθεί και να εκτονωθεί με το «ωστό» τρόπο: έτσι φάγαμε μια δοτι΄ κυβέρνηση Δεξιάς - Ακροδεξιάς με έναν τεχνοκράτη τραπεζίτη επικεφαλής, για να μη ξεκινάμε ποιοί κάνουν κουμάντο (και με επικεφαλής της ΕΥΠ έναν ακροδεξιό, η ώσμωση με την ακροδεξιά είχε ήδη ξεκινήσει) και η χώρα οδηγήθηκε στις εκλογές. Η θυσία του πολιτικού συστήματος της μεταπολίτευσης, ήταν το τίμημα για να συνεχίσει αδιατάρακτα αυτό που είχε αποφασιστεί ερήμην μας.

Όσο για την Ευρωπαϊκή ελίτ, φάνηκε ότι ανατριχιάζει και μόνο στην ιδέα να μπου οι ντιρεκτιβες της σε δημόσια κρίση και μάλιστα σε άγνωστο πεδίο. Αυτό φάνηκε και στις εκλογές του 12, όπου επενέβαιναν «συμβουλευτικά» για το τι θα γίνει αν ψηφίσουμε «λάθος».

Βέβαια όλα αυτά δείχνουν πόσο σαθρό οικοδόμημα είναι η Ε.Ε. και τις δυνατότητες που έχουν οι λαοί αν πατήσουν πόδι. Γιατί οι Ευρωπαϊκοί λαοί μέσα στα προηγούμενα 200 χρόνια έχουν κατακτήσει δικαιώματα, δε μπορούν να μας επιβληθούν αλλα λατινική Αμερική. Το χρειάζονται το δημοκρατικό περιτύλιγμα. Χρειάζονται συναίνεση. Αλλά τη Δημοκρατία τη σκαίνονται. Η Ε.Ε. είναι ένα απίθανο γραφειοκρατικό οικοδόμημα, που προωθεί συγκεκριμένα συμφέροντα και όπου ούτε στο ελάχιστο δε δε μπορούν να βρουν οι λαοί δικαιοσύνη.

>> ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΩΝ ΑΜΝΩΝ

Πριν λίγες ημέρες, ψηφίστηκε ο νόμος για τις λαϊκές αγορές. Και σ' αυτόν δεκατέσσερις βουλευτές της συμπολίτευσης, εννιά της ΝΔ και πέντε του ΠΑΣΟΚ, κατέθεσαν τροπολογία για την περιβόητη οριζόντια των βοσκοτόπων. Η κίνηση των βουλευτών έγινε μεθοδευμένη. Παρασκηνιακά γνώριζαν, ότι τα δύο κόμματα και οι ηγεσίες τους εδώ και καιρό επιδιώκουν να αποκαρκτηρίσουν τα εκατομμύρια των χορτολιβαδικών εκτάσεων που τις διαχειρίζονται οι δασικές υπηρεσίες και που σύμφωνα με την απόφαση 32/2013 του ΣτΕ είναι δασικές εκτάσεις.

Ο ίδιος ο Σαμαράς, μιλώντας κατά την παρουσίαση της πρότασης της ΝΔ για την αναθεώρηση του συντάγματος, ανέφερε ότι πρέπει να αναθεωρηθούν τα άρθρα 24 και 117 του Συντάγματος και ότι «οφείλουμε να οριοθετήσουμε τους βοσκοτόπους, χωρίς τους οποίους υφίσταται σοβαρή καταστροφή η κτη-

νοτροφία μας», ενώ ανομολόγητος στόχος είναι το ξεπάτωμα δασών και δασικών εκτάσεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ γκρίνιαξε λίγο με παρεμβάσεις στελεχών του, αλλά στις ψηφοφορίες δώλωσε «παρών» στην ψήφιση αυτής της τροπολογίας που είχε αριθμό 1434/46 και έγινε το άρθρο 60 του νόμου. Αυτό έγινε προφανώς για πελατειακούς και ψηφοθηρικούς λόγους, έναντι των χιλιάδων καταπατητών που θα προσπαθήσουν να αξιοποιήσουν το ξίλημα του πουλόβερ.

Καταλαβαίνετε λοιπόν αναγνώστες. Η κτηνοτροφία, μια παραδοσιακή ασχολία που μετρά χιλιάδες χρόνια στον Ελλαδικό χώρο, σήμερα κινδυνεύει. Αλλά το πολιτικό προσωπικό αγρυνά και θα αποτρέψει αυτή τη δυσμενή για την Ελλάδα εξέλιξη.

>> ΖΩΗ ΝΑ ΎΧΟΥΜΕ...

Μιλώντας στο ραδιοφωνικό σταθμό Βήμα FM το πρωτοκλασάτο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, Σταθάκης ανέφερε χαρακτηριστικά: «Δεν υποσχόμαστε επαναφορά στην προηγούμενη κατάσταση, διότι αυτό είναι αδύνατο (...) Η επαναφορά του κατώτατου μισθού θα γίνει άμεσα και αφορά μόνο όσους προσλήφθηκαν στον ιδιωτικό τομέα το διάστημα μέσα στην κρίση, τα τελευταία τέσσερα χρόνια και όχι το σύνολο των εργαζομένων».

Καταλαβαίνεις αγαπητέ αναγνώστη ότι ο δρόμος προς την αλλαγή (!!!) δε μπορεί να γίνει από τη μια μέρα στην άλλη. Υπάρχουν στάδια, κομβικά σημεία, μάχες που πρέπει να δοθούν ενάντια στη συντήρηση, να φτιαχτούν συμμαχίες κλπ. κλπ.

Από την άλλη το κόμμα του Λαού, το ΚΚΕ, περιμένει υπομονετικά, χιζόντας το εργατικό κίνημα, που το αεριοφέρει στο δρόμο από καιρού εις καιρόν για να μη σκουριάζει μέχρι να έρθουν οι περίφημες αντικειμενικές συνθήκες που θα το οδηγήσουν στη γη της επαγγελίας.

Ζωή να 'χουμε, να τα καιρούμαστε. Από υπομονή ούτως ή άλλως, έχουμε άπειρη.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ | Περιμένουμε και τις δικές σας σκέψεις στο email: ansinamar@gmail.com

Σίκω και πράξε αναγνώστη... Διάβαζα το Αζιμούθιο και βρήκα αυτό το κείμενο που έλεγε «Κάτσε και σκέψου αναγνώστη».

Θα του δώσω και γώ μια συνέχεια...

Όντως, το πρώτο βήμα είναι η συνειδητοποίηση του που ζεις, τι γίνεται γύρω σου, τι είναι ψέμα, τι αλήθεια, τι είναι παραμορφωμένο και τελικά που είσαι εσύ σε όλο αυτό. Και άμα ανοίξεις λίγο τα μάτια και τα αυτιά θα δεις ότι όλα σου φωνάζουν γύρω σου. Και γω έτσι άρχισα να βλέπω και να μαθαίνω στην Αθήνα πριν μερικά χρόνια και κάτι άρχισα να καίει, με όλα αυτά που έβλεπα, που άκουγα στις συνελεύσεις και τις συζητήσεις και που μερικές φορές έλεγα. Όμως

αυτό το κάψιμο μου λεγε κάνε κάνε.. γιατί αλλιώς ποτέ δε θα μάθεις τί είναι αυτά για τα οποία μιλάς. Και κάπως έτσι βρέθηκα να γυρίζω γύρω γύρω, κάνοντας, όχι μόνος μου αλλά μαζί με άλλους. Και μαθαίνοντας, κάνοντας λάθη, εφευρίσκοντας, αρχίζοντας πάλι απο την αρχή.

Είτε αυτό έχει να κάνει με την προετοιμασία ενός κίπου, το κτίσιμο ενός μικρού σπιτιού, το μάζεμα ματιαριών, το άρμεγμα της αγελάδας και το γάλα που γίνεται τυρί, τη δημιουργία ενός δικτύου στη γειτονιά, τις συλλογικές δράσεις, βαψήματα στους τοίχους, το φαί, τη μουσική, το χορό. Κι όλο ήθελα να βλέπω καινούρια μέρα, να δω τι κάνουν οι άνθρωποι και και. Και

μπορώ να πω τώρα ότι αυτό που νιώθω είναι ότι αυτή η δράση υπάρχει παντού και με πολλές διαφορετικές μορφές. Ξέρω ότι τουλάχιστον η Ευρώπη είναι πλημμυρισμένη με μικρές ομάδες που κάτι κάνουν και αυτό με κάνει να έχω δύναμη να κάνω πράξη ότι νιώθω, η τουλάχιστον να προσπαθήσω.

Κάποιες φορές μόνο άμα βγεις από το μικρό σου κύκλο μπορείς να δεις κάποια πράγματα μέσα σε αυτόν. Και γώ τώρα βλέπω ότι η Αθήνα φωνάζει.. αφού όλα γκρεμίζονται, πάρε τα σκουπίδια και χτίσε κάτι δικό σου. Κι ες είναι περίεργο για τους άλλους, θα δούνε ότι στα σκουπίδια μπορείς να βρεις πολύ όμορφα πράγματα..

ΣΧΟΛΙΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΙΣΘΕΝ ΟΛΟΤΑΧΩΣ

Παράξενα πράγματα συμβαίνουν τούτο το καιρό στον κόσμο. Ειδικά για όλους εμάς που γεννηθήκαμε στα early 60's. Όλους εμάς που είχαμε κρεμασμένη στο δωμάτιό μας, την αφίσα με το «why?», εκείνου του στρατιώτη που σκοτώνεται στο Βιετνάμ. Όλους εμάς με το αξίωμα ότι ο κόσμος προοδεύει, ότι το ποτάμι δε γυρίζει πίσω, ότι όλα θα πηγαίνουν καλύτερα. Ότι ο κόσμος θα ζήσει πιο ευτυχισμένα χωρίς τα σύνορα, τα όπλα και τους στρατούς. Ότι ο διεθνισμός αποτελεί το μοναδικό μέλλον, ότι η ελευθερία και η ισότητα, ο ορθός λόγος και η αδελφοσύνη θα κατανικήσουντο σκοτάδι το μεσαίωνα, τη φτώχεια, τη πείνα, την εκμετάλλευση, οριστικά.

Πήραμε μια γεύση της καταπεστικής ασφυξίας επί κούνιας. Την κανονικοποίηση, το χάρακα στα χέρια, το «με το ένα πόδι όρθιος στη γωνία», το εκκλιπώσιμα, τη στολιά, τη σωπί, το θυρωρό το ρουφιάνο, τον ταρίφα επίσης, το τύλιγμα της εφημερίδας από το περιπτερά που δεν ήταν δικός τους. Το άξαφνο βούβωμα της συζήτησης των μεγάλων, όταν έφτανε στα πολιτικά. Μόνο ποδόσφαιρο, "canzonissima", Κλειώ Δενάρδου, άγνωστος πόλεμος, άλκις στέας, επίκαιρα και φεστιβάλ τραγουδιού. «θα πάω στη ζουγκλα με το ταρζάν. Μαύρος καιρός.

Υστερα ήρθαν τα ελικόπτερα, που πετούσαν ανάμεσα σε σποραδικές εστίες καπνών που αναδύονταν μέσα από τις κεραιές στις ταράτσες, στη ξαναμμένη πόλη. Τα τάνκς περνούσαν τη Πατρίδα. Κάτι συνέβησαν..., και λίγο καιρό μετά, βγήκαν σε κασέτα τα πρώτα τραγούδια του Μαμαγκάκη από το Μαρκόπουλο. Ακολούθησαν κι άλλες κασέτες με το Ξυλούρη, το Ξαρχάκο το Θεοδωράκη, και στα παιδικά μας μάτια, μιά νέα εποχή έδειχνε ναρκόταν. Η μεταπολίτευση. Μιά ανάταση, απελευθέρωση, όλα φαίνονταν καλύτερα.

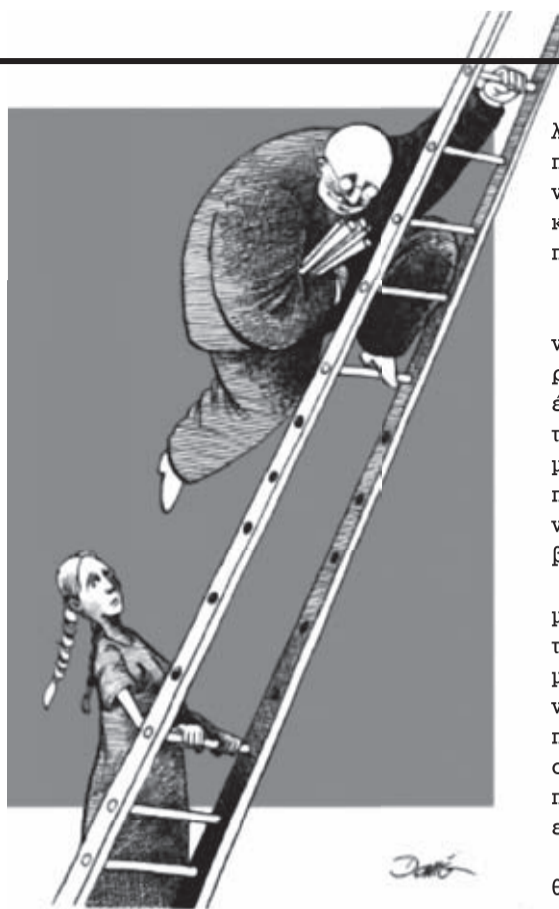
Και μετά αγώνες. Με μιά αποθνήσκουσα δίψα, -να ξεδιψάσει ο κόσμος με τη δροσιά της ελευθερίας να μιλάς, και να σκέφτεσαι και να δράς για αυτά που πιστεύεις. Αγώνες ριζοσπαστικοί, ακραίοι, μαχητικοί. Τα ξεπλωμένα πεζοδρόμια -οι εργατές. Τα πανεπιστήμια εμπροσθοφυλακές

προοδευτικών, επαναστατικών, χειραφετητικών, ελευθεριακών προταγμάτων. Λέξεις όπως αυτοδιεύθυνση, σοσιαλισμός, κομμουνισμός, τρίτος δρόμος, επανάσταση, εργατιά. Έννοιες κυρίαρχες στις συζητήσεις των εργατικών και φοιτητικών κύκλων. Στα δωμάτια, τα κόκκινα λάβαρα, ο Τσέ, ο Μάο, ο Μπακούνιν, και η γοητεία της εμπάθουσας στα πό ακραία νοήματα, στα πό ακραία προτάγματα, στις αλήθειες του ακραίου και καθαρού, στη σαγήνη της ανατρεπτικότητας. Μιά άνθηση, μιά γοητεία, μιά πεποίθηση ότι όλα πάνε εμπρός.

Ο τρίτος δρόμος προς το σοσιαλισμό, φάνταζε σαν τη τούμπα της ιστορίας. Προκάλεσε μιά ζάλη, παρόμοια με αυτή, τη πραγματική, που μας προκαλούσε μιά αίσθηση αναγούλας όταν η τούμπα επαναλαμβάνονταν στις γυμναστικές επιδείξεις. Η επόμενη των εκλογών του '81, η «νίκη των προοδευτικών δυνάμεων», φάνηκε να ενισχύει τη πεποίθηση ότι όλα πάνε μπροστά, προοδευτικά, να σηματοδοτεί την αρχή ενός νέου γύρου αγώνων, προς τη ολική κοινωνική χειραφέτηση. Κόντρα στα αφεντικά, δεξιά κι αριστερά

Και μετά, ήρθε το κρίμα. Οι πεινασμένοι ραγιάδες, πέσανε σαν τις ακρίδες στο μέλι. Η υπόσχεση μιάς διαφύμισης, ήταν ότι το καθρεφτάκι-αντάλλαγμα του αμερικανού κατακτητή, για τον ινδιάνο γηγενή. Μόνο που ο ινδιάνος πουλούσε σαν αντίλλαγμα τη γη του, ενώ ο ραγιάς, τις αξίες του και τη ψυχή του στο διάβολο.

Στο κόσμο αρχίζει το ποτάμι να κυλάει ανά-

ποδα. Ήρθε η θάσση, και ο Ρήγκαν. Έπεσε ο...«σοσοσοσοσιαλισμός»...τίποτα δεν τους κρατούσε. Οι business. Το marketing. Το κλικ, το lifestyle, οι διαφημίσεις. Ήρθε η λατρεία του μάγκα, του λεφτά με τις γκόμενες τα yachts και τις ποίνες. Ο έξυπνος είναι αυτός που έχει τα λεφτά. Ο Κωστόπουλος. Ήρθε το «αποενοχοποίηση μωρό μου»...που δίδαξε ανευθυνότητα στις ψευτο-απελευθερωμένες μανάδες των επερχόμενων κασιδιάρηδων. Μανάδες έχιδνες που «απελευθερωμένες» πιά, διαπαιδαγώγησαν τα παιδιά τους στη λυσσαλέα αρπαγή των πάντων, την αειφόρο ικανοποίηση ενός απύθμενου εγώ. Έτσι κάθικε το φιλότιμο.

Αποκαύνωση, κατανάλωση, καριέρα, πλίστη και απλυστία, ατομισμός, εγωπάθεια, εφήμερες επιφανειακές απολαύσεις, φαίνεσθαι. Κρίση μηδέν. Μόρφωση μηδέν. Σκέψη ανύπαρκτη. Πολιτική, έλα μωρέ ποιός ασχολείται τώρα...

Μαζάνθρωπος. Πολτός.

Στη θλίψη μας, κοιτάξαμε ανυπόμονα έξω από το παράθυρο της «πατρίδας». Κι αλλού τα ίδια. Στις χώρες του τρίτου κόσμου, στη Κίνα, όλοι ίδιοι. Στη Λατινική Αμερική, πολτός. Βόρεια Αμερική, το απόλυτο της αρνησι-κρίσις. Ακόμα και στη προηγμένη δυτική ευρώπη, τη γενέτειρα του Διαφωτισμού, της ισότητας της ελευθερίας της αδελφοσύνης, και της ανάδειξης του ορθού

λόγου, μαζάνθρωποι. Παντού πνευματικά ένδεια, παντού έλλειψη κρίσης, αξιών, ορθού λόγου. Παντού μιά ηγεμονία του εγώ, και των εφήμερων καταναλωτικών «απολαύσεων». Κόσμος άψυκος παντού και ίδιος.

Μοιάζει να πετυχαίνουν αυτό που ήθελαν.

Μιά ανθρωπότητα πληθιοποιημένη. Η κρίση της να περιορίζεται στο τι προϊόν θα διαλέξει από το ράφι. Επαγωγικότητα σε κάθε λειτουργία. Ή το ένα ή το άλλο. Η δυαζευκτικότητα των επιλογών των computers, έχει μετοικίσει σθεανθρώπινα μυαλά κι εμποδίζει σε μικρόβιο τη σκέψη να πάει παραπέρα. Για να είναι λογικός κανείς, γιά να λειτουργεί με αξίες, θα πρέπει να κάνει υπέρβαση. Όλοι πιά, εύκολα διαχειρίσιμοι.

Στη πολιτική, επέρχεται ολοκληρωτικά ο νόμος της μαφίας. Τα πολιτικά κόμματα έχουν μετατραπεί σε πυραμίδες προστασίας. Σε λίγο, όχι μόνο δε θα υπάρχουν ιδεολογίες, αλλά θα έχεις να επλέξεις ανάμεσα στο ποιά αφεντικό θα σου παράσχει τη καλύτερη προστασία. Ξαναγυρνάμε στους υποτακτικούς των τσιφλικάδων. 1700 και πριν. Παντού στην Ελλάδα. Στην ουκρανία. Στην ευρώπη. Στο κόσμο.

Ένα πωγύρισμα. Μιά επιστροφή στο παρελθόν; Πρόκειται για κάποιον αιώνιο ιστορικό νόμο, που στα χρόνια των μεγάλων ταχυτήτων εκλείπει μο γρήγορα; Όπως και νάχει, κατίφορος.

Κι όμως τα πράγματα είναι απλά: το 1% και οι υπηρέτες τους, εναντίον όλων μας. Το βλέπεις; παντού στο κόσμο...ακόμα κι εκεί που έχουν «ανάπτυξη»: το 1% αναπτύσσεται -πλουτίζει τόσο πολύ και τόσο γρήγορα, που μοιάζει ο μέσος όρος ν' ανεβαίνει, ενώ το μόνο που ανεβαίνει είναι η παγκόσμια φτώχεια.

Δες το: δεν διαψεύδεται με κανένα τρόπο, καμμιά ιδεολογία, καμμιά συνομοσία, κανένα φιλετικό, ή εθνικό εργαλείο ανάλυσης. Δες το. Αυτά είναι η συγγνή αλήθεια.

Πρέπει να επλέξεις: ή με τον άνθρωπο, ή με το 1%. Αν είσαι κιοτής, ραγιάς, τσιράκι, εθνικιστής, λακές, εθελόδουλος, φασίστας, υπηρέτης, παρτάκιας, αν αναζητήσεις προστασία από το κόμμα και τσαφεντικά, θα αμειφθεις με αυτό που αξίζει σ' ένα τιποτένιο. Να σε πετάξουν στα σκουπίδια σα σπιμένη λεμονόκουπα. Αυτός άλλωστε είναι ο πολιτισμός που υποστηρίζεις.

Αν είσαι με τον άνθρωπο, έλα να φτιάξουμε μαζί τις κοινότητες της αντίστασης και του αγώνα. να χαρούμε με τις νίκες μας, να πληγωθούμε με τις ήττες μας, να πειρωθούμε, να ερωτευθούμε, να κλάψουμε, και να τραγουδήσουμε. Γιατί το τραγούδι μας είναι ο θάνατός τους...

Τα δύσκολα έρχονται. Το ίδιο κι εμείς.

Είναι απίστευτο πως τα ΜΜΕ διαστρέφουν τη πραγματικότητα. Δεν μας είναι έκπληξη το γιατί, στο βαθμό που όλοι μας γνωρίζουμε ποιά συμφέροντα υπηρετούν. Επίσης απίστευτο είναι, πόσο εύκολα τα «χάβει» ο κόσμος. Αυτό έχει να κάνει με τη από χρόνια, μεθοδική και σταδιακή απώλεια της κρίσης.

Το πρόβλημα είναι ότι τα δύσκολα έρχονται για τη κοινωνία. Η οικονομία -ελάχιστα παραγωγικά- έχει σμικρυνθεί, και όσες επιχειρήσεις δουλεύουν, απασχολούν το ελάχιστο δυνατό προσωπικό, με το ελάχιστο δυνατό κόστος, και το μέγιστο δυνατό χρόνο κι ένταση εργασίας.

Ακόμη και υπ' αυτές τις συνθήκες ο πλούτος που παράγεται από τους εργαζόμενους, ελάχιστα ανα-διανέμεται πιά με τη μορφή αμοιβής, ώστε να προκαλέσει κατανάλωση και κίνηση χρήματος γενικότερα. Αντίθετα, ο πλούτος σωρεύεται όλο και περισσότερο σε όλο και πό λίγους, με αποτέλεσμα το 1% του πληθυσμού της χώρας αυτής που κατοικούμε, να έχει πλουτίσει κατά 20%! Όλοι οι υπόλοιποι φτωχαίνουμε κατά 40% περίπου κατά μ.ό.

ΟΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Νέες επενδύσεις δε γίνονται, και γιατί να γίνουν άλλωστε, αφού εκτός από τις τριτοκοσμικές σε συνθήκες εργασίας χώρες, πουθενά αλλού δε συμφέρει το κεφάλαιο να κάνει παραγωγικές επενδύσεις, -πόσο μάλλον στη Ελλάδα, που δεν έχει τίποτα δελεαστικό για έναν ορθολογικά συμπεριφερόμενο επιχειρηματία.

Η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται όσο όσο, αννεξάρτητα εαν αυτή είναι κερδοφόρα, ή ζημιώγona. Τα περιουσιακά στοιχεία αυτά, θα προστεθούν σε άλλα τόσα που θα πάψουν να είναι προσοδοφόρα για την εγκώρια οικονομία, και τα

έσοδά τους θα τα καρπούνται οι έδρες -συνήθως φορολογικοί παράδεισοι των πολυεθνικών κολλοσσών που τα εκμεταλλεύονται.

Η γη αποτελεί μιά επένδυση σε τουριστικές κυρίως περιοχές. Η πώλησή της, θα δώσει προσωρινή ανακούφιση στους πωλητές της. Αποξενώνει όμως από τις περιουσίες τους τους υπερχρεωμένους στις τράπεζες νησιώτες, γιά τους γόνους των οποίων επιφυλάσσεται μιά θέση υπαλλήλου, κομμωτή, καμαριέρας, κατά τα πρότυπα της Ταϊλάνδης.

Σήμερα μόνος λόγος να επενδύσεις στην ελληνική οικονομία είναι για να τζογάρεις. Να πάρεις μετοχές που είναι σε εξευτελιστική τιμή σήμερα, και να τις πουλήσεις αύριο. Άερας κοπανιστός δηλαδή. Μου κάνει εντύπωση πόσο αμάσπια τρώμε τη παπάρα των επενδύσεων. Λες και δεν έχουμε δει ότι επιχειρήσεις, το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να λεηλατούν το πλούτο προς όφελός τους, απ' όπου κι αν παίρνουν, εγκαταλείποντας πολλές φορές ρημαγμένους τους τόπους που «επένδυσαν». Δυστυχώς προβλέπεται ασφυξία.

Η ανεργία είναι τεράστια και όλοι τρέφονται από τις συντάξεις των παππούδων. Τα ταμεία, έχουν αποθεματικά μέχρι το καλοκαίρι, και μάλλον οι συντάξεις πάνε να στερέψουν. Που σημαίνει κοινωνική - ίσως και επισιτιστική κρίση. Οι ληξιπρόθεσμες οφειλές προς την εφορία αυξάνονται κατά 1δης το μήνα, και το κράτος δεν έχει

έσοδα ούτε άμεσα, ούτε έμμεσα, λόγω μείωσης της κατανάλωσης. Τα ρούφηξαν κυριολεκτικά όλα!

Αναμένουμε λογικά νέα κρεοκοπία. Μάλλον -αν δεν παραιτηθεί πάλι ως αποτυχημένος όπως και οι προηγούμενος, αν δε πάει δηλαδή για εκλογές να πετάξει από πάνω του τη καυτή πατάτα των εξελίξεων, σα κότα που είναι, μάλλον θα ξαναβγει στη γύρα να ζητήσει λεφτά. Και μάλλον θα το δώσουνε μπροστά στο φόβο πολιτικής αστάθειας. Κι αν όχι σ' αυτόν, θα δώσουνε στον άλλο.

Όπως και νάχει, μάλλον τώρα έρχονται τα δύσκολα.

Εμείς

Δε πρέπει να περιμένουμε από σωτήρες αριστερούς ή δεξιούς, πολιτικούς ή καρβανάδες τη λύση. Όσες φορές το κάναμε, μας εκμεταλλεύθηκαν, μας κοροΐδωσαν, μας εξευτέλισαν, μας κατέστρεψαν. Τέρμα στην ανάθεση! Αντίθετα, έρχεται μιά εξαιρετική ευκαιρία που μπορούμε ν' αδράξουμε.

Εμείς, η κοινωνία δηλαδή, πρέπει να προτάξουμε το δικό μας δρόμο, όσο δύσκολος κι αν είναι. Πρέπει να βρεθούμε στις συνελεύσεις μας, να καταγράψουμε τις ανάγκες μας, να συνεννοηθούμε με την αγροτιά για την τροφοδότηση των πόλεών μας. Να διοικήσουμε τις γεπιονίες μας και τις ζωές μας. Να σταθούμε δίπλα στους συ-

νανθρώπους μας και να αλληλοβοηθηθούμε.

Θα πρέπει να καταλάβουμε πως ο δρόμος της χειραφετημένης, της επαναστατημένης από το κράτος και απελευθερωμένης από το κεφάλαιο κοινωνίας μας, θα είναι δύσκολος. Το τίμημα θα είναι μεγάλο.

Αλλά θα είμαστε μόνοι μας. Θα είμαστε ελεύθεροι. Θα είμαστε ίσοι. Μόνοι μας θα φτιάξουμε τη πορεία μας. Με πίστη αφοσίωση, αλλά και συλλογική συνειδηση. Με αλληλοβοήθεια θα δραπετεύσουμε από τα δύσκολα. Νάστε βέβαιοι ότι μπορεί να περάσουμε μιά οξεία φάση αλλά το μετά θα μας ανταμείψει με ελευθερία, με καρά, με δημιουργία. Γιατι θα καθορίζουμε από μόνοι μας τις τύχες μας.

ΑΝΑΛΥΣΗ

Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης

Η ΕΡΤ, το... BBC, οι μεγάλοι κερδισμένοι και χαμένοι

Η περίπτωση της ΕΡΤ είναι χαρακτηριστική για το πώς λειτουργεί το κράτος απατεώνας. Ένα ωραίο απόγευμα της 11ης Ιουνίου η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι κλείνει την ΕΡΤ. Την ΕΡΤ που δεν υπερασπιζόμαστε για τον τρόπο που λειτουργούσε, αλλά ήταν μια... άσχημη, τουλάχιστον, από πολιτιστικής πλευράς, στην έρημο των καναλιών των νταβατζήδων και της μαζικής αποχαύνωσης, για να την εξυγιάνει και να δημιουργήσει το ελληνικό BBC...

● Οκτώ μήνες μετά, εξυγιάνση αποτελεί ότι ο ειδικός διαχειριστής της μεταβατικής περιόδου από την διάλυση της ΕΡΤ, μέχρι την δημιουργία του νέου φορέα Γκίκας Μάναλης - από τις 7 Φεβρουαρίου νέος διευθύνοντας σύμβουλος της Attica Bank (κανείς... άξιος δεν πάει χαμένος στον καπιταλισμό!) - με υπουργική απόφαση απαλλάσσεται από ποινικές ευθύνες, τις οποίες φορτώνεται γενικά και αόριστα το Δημόσιο! Εναντίον του Μάναλη εκκρεμούν μηνύσεις, γιατί ο νέος ραδιοτηλεοπτικός φορέας λειτουργούσε με χρήματα της «αμαρτωλής» - σύμφωνά με τον Κεδίκογλου - ΕΡΤ, που τα τελευταία χρόνια ήταν πλεονασματικά!

● Όσο για το ελληνικό BBC το θαυμάζουμε καθημερινά στους τηλεοπτικούς δέκτες μας... Συνεχόμενες επαναλήψεις της «αμαρτωλής» ΕΡΤ, πανάκριβα αθλητικά προγράμματα (στυλ Τοάμπονς Λιγκ) και εννήμερωση σε «σκληρά» κυβερνητική γραμμή όμοια με τα κανάλια της διαπλοκής. Το πρόγραμμα της «αμαρτωλής» ΕΡΤ - έστω και εάν η εννήμερωση ήταν αυστηρά ελεγχόμενη και καθοδηγούμενη με την ανοχή των κατά κύριο λόγο διορισμένων από τα δύο κόμματα εξουσίας δημοσιογράφων - ήταν κλάσεις ανώτερο από εκείνο της ΔΤ...

● Η κοροϊδία συνεχίζεται με τους δημοσιογράφους. Αρχικά τους είπαν για να αδειάσουν το ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής ότι θα έχουν προτεραιότητα πρόσληψης στον νέο φορέα. Οι περισσότεροι... τσίμπησαν, στο ραδιομέγαρο έμειναν λίγοι και έτσι... διευκολύνθηκε η εισβολή από τα ΜΑΤ. Όταν, μερικοί από εκείνους προσλήφθηκαν στον μεταβατικό φορέα, αυτό έγινε με δίμηνες συμβάσεις. Και όταν τελικά ήρθε η ώρα της προκήρυξης για τον νέο φορέα ΝΕΡΙΤ, ενημερώθηκαν ότι η προτεραιότητα δεν ισχύει, όπως και ουσιαστικά η μοριοδότηση!

● Το τελικό κριτήριο για την πρόσληψη των δημοσιογράφων στο νέο φορέα ΝΕΡΙΤ, θα είναι η προσωπική συνέντευξη! Με λίγα λόγια το... ρουσφέτι θα πάει σύννεφο! Οι δηλώσεις του Κεδίκογλου τρουνται στο ακέραιο. Η εξυγιάνση πάνω από όλα!

● Ποιος ωφελήθηκε από την ουσιαστική κατάργηση της ΕΡΤ; Οι νταβατζήδες και τα κόμματα εξουσί-

ας. Λίγους μήνες μετά το κλείσιμο της ΕΡΤ έγινε ο διαγωνισμός τις ψηφιακές συχνότητες σε πανελλαδικό επίπεδο, για τη χορήγηση δικαιωμάτων χρήσης ραδιοσυχνοτήτων επίγειας ψηφιακής ευρυεκπομπής.

● Σε αυτόν τον διαγωνισμό λόγω της απουσίας της ΕΡΤ, συμμετείχε και απέκτησε το δικαίωμα χρήσης των ψηφιακών συχνοτήτων η Digea, η κοινοπραξία, δηλαδή, των μεγάλων ιδιωτικών καναλιών. Με την απόκτηση του δικαιώματος η Digea αποκτά δικαίωμα ελέγχου του περιεχομένου όλων των καναλιών, πανελλαδικών και περιφερειακών.

● Εάν, δηλαδή, στην Digea δεν αρέσει το περιεχόμενο ενός καναλιού, μπορεί και έχει δικαίωμα και να το αφαιρέσει και να μην εκπέμπει! Επιπλέον η κοινοπραξία των καναλιών κατέβαλλε για να αποκτήσει τις συχνότητες το ποσό των 18 εκατομμυρίων ευρώ για διάστημα 15 ετών! Ενώ θα εισπράττει κάθε χρόνο το ποσό των 30-40 εκατομμυρίων ευρώ από τα κανάλια για να εκπέμπουν από τις συχνότητες που απέκτησε!

● Δηλαδή η Digea θα έχει το δικαίωμα να αφαιρεί την συχνότητα από όποιο κανάλι θέλει και επιπλέον θα βγάζει κέρδος από τον πρώτο χρόνο λειτουργίας των συχνοτήτων! Και ελέγχει τι μεταδίδεται και βγάζει λεφτά η κοινοπραξία των νταβατζήδων!

● Γιατί ωφελούνται τα κόμματα εξουσίας; Γιατί θα έχουν μια Δημόσια Τηλεόραση απόλυτα ελεγχόμενη, όπως σχεδόν γινόταν και πριν, με μεγαλύτερα ακόμη περιθώρια για ρουσφέτια. Οι μόνιμοι εργαζόμενοι θα είναι πολύ λιγότεροι από ότι ήταν στην ΕΡΤ και οι συμβασιούχοι πολύ περισσότεροι και θα επλέγονται και με το αξιοκρατικό σύστημα της συνέντευξης!

● Ποιοι είναι οι μεγάλοι χαμένοι; Ο λαός, που θα πληρώνει ανταποδοτικό τέλος για να γίνονται ακόμη πιο πλούσιοι οι καναλάρες, ενώ το πολιτιστικό επίπεδο του θα υποβαθμίζεται, και οι δημοσιογράφοι της ΕΡΤ. Εκείνοι που στην πλειοψηφία τους εγκατέλειψαν την κατάληψη, δεν έδωσαν την «μάχη», δεν πάλεψαν για μια πραγματικά δημόσια και αυτοδιαχειριζόμενη τηλεόραση, το πρόγραμμα και η ενημέρωση της οποίας θα

ορίζεται από τον λαό και θα απευθύνεται σε εκείνον, και προτίμησαν να... βουλευτούν στον νέο φορέα.

● Στον νέο φορέα, όμως, οι αποδοχές και τα εργατικά δικαιώματα τους θα είναι σαφώς υποβαθμισμένα σε σχέση με εκείνα στην παλιά ΕΡΤ, ακόμη και εάν αλλάξει η κυβέρνηση, όπως προδιαγράφουν τα στελέχη του οικονομικού επιτελείου του ΣΥΡΙΖΑ, σχετικά με την πολιτική, που θα ακολουθήσει η αξιωματική αντιπολίτευση εάν γίνει κυβέρνηση.

Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας

● Την ίδια ώρα το μεγαλύτερο μέρος του τύπου προπαγανδίζει την κυρίαρχη πολιτική σε όλα τα επίπεδα. Χαρακτηρίζει κόρους αλληλεγγύης αυτοοργανωμένα, αντιεραρχικά και με οριζόντιες δομές, όπως το «Υπόστεγο» στην Αργυρούπολη ως ενδυνάμει τρομοκρατικές οργανώσεις, δημιουργεί κόμματα και κινήσεις όπως η «Κίνηση των 58» και το «Ποτάμι», που δεν έχουν καμία κοινωνικά αναφορά και δράση και προσπαθεί να μας πείσει ότι θα μας... σώσουν, μας παρουσιάζει τα γεγονότα στην Ουκρανία ως την «μάχη» του «καλού» Αμερικάνου ή Ευρωπαίου εναντίον του «κακού» Ρώσου και όλα ως σύγκρουση συμφερόντων καπιταλιστών, που σκοπό έχουν να εκμεταλλευτούν προς ίδιον όφελος τον... ιδρώτα όσων ζουν στην χώρα, την γη τους και το υπέδαφος της.

Οι Τράπεζες τους, που... έγιναν δικές μας

● Και ο δίθεν αντιπολιτευόμενος τύπος, ωστόσο δεν πάει πίσω... «Ιστορία» έγραψε το πρωτοσέλιδο της «Kontra News», της Αυριανής του 2014, της 7ης Μαρτίου με τίτλο: «Αποκαλύπτουμε το βρώμικο σχέδιο των τοκογλύφων: Αρνάει η Τρόικα τις Τράπεζες μας μαζί με τις καταθέσεις μας».

● Μέχρι πριν από λίγο καιρό, γνωρίζαμε ότι ήταν οι Τράπεζες τους και τα κέρδη τους. Τώρα έγιναν οι Τράπεζες μας; Αφού είναι οι Τράπεζες μας, γιατί τόσο καιρό ληστεύουν τον λαό με τα δάνεια και τις πιστωτικές κάρτες και τον έχουν κάνει σκλάβο τους; Τώρα που είδαν τα δύσκολα στον ενδοκαπιταλιστικό

ανταγωνισμό θυμήθηκαν ότι είναι οι Τράπεζες μας;

Ο Κασσιδιάρης, ο Μπαλτάκος και ο Έλληνας Μπερλουσκόνι

● Παλιγκάρι ο Κασσιδιάρης, έτσι; Εκτός ότι βιντεοσκοπεί μια κατ' ιδίαν συνομιλία με τον γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου Τάκη Μπαλτάκο, έχει και το σθένος να την δημοσιοποιήσει... Καλό το παραμύθι και έχει και πολλούς δράκους, όχι μόνο ένα.

● Πρώτα από όλα ο... γενναίος Κασσιδιάρης δεν θα δημοσιοποιήσει την συνομιλία χωρίς να έχει «πλάτες». Ο Μπαλτάκος είχε στοχοποιηθεί από συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα μετά το ξεπούλημα του ΟΠΑΠ στον Μελισσανίδη. Όχι βέβαια γιατί τα συμφέροντα νοιάστηκαν για την ζημία του δημοσίου, αλλά φυσικά διότι ενισχύεται ένας αντίπαλος στον επιχειρηματικό πόλεμο. Σε προσωπικό επίπεδο συνεπώς ο Μπαλτάκος αυτό... πλήρωσε.

● Ο δεύτερος στόχος που υλοποιήθηκε με την δημοσιοποίηση της συνομιλίας του Μπαλτάκου με τον Κασσιδιάρη ήταν το «ξέπλυμα» της Χρυσής Αυγής, που μερίδα της αστικής τάξης την θέλει «ζωντανή» για να τσακίζει μετανάστες και εργάτες, που παλεύουν για το ψωμί τους.

● Υπάρχει και τρίτος στόχος; Η κατάρρευση του υπάρχοντος πολιτικού σκηνικού, που δεν έχει να προσφέρει τίποτε άλλο στην αστική τάξη και η δημιουργία ενός νέου. Λίγες ημέρες μετά το σκάνδαλο Μπαλτάκου, βγήκε στην δημοσιότητα η και καλά πρόταση να ηγηθεί ο Βαγγέλης Μαρινάκης ψηφοδελτίου στις εκλογές του Δήμου Πειραιά. Ο Μαρινάκης, τελικά, θα είναι υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος σε ψηφοδέλτιο στο οποίο επικεφαλής θα είναι ο Γιάννης Μώραλης, δικός του άνθρωπος, δηλαδή.

● Σαν πρόβα για την δημιουργία του Μπερλουσκόνι της Ελλάδας δεν μοιάζουν όλα αυτά; Όπως τυ-

χαίως δε το βίντεο της επίθεσης του γιου του Μπαλτάκου στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στην Βουλή, που ακολούθησε την παραίτηση του γενικού γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου και της δημοσιοποίησης της βιντεοσκοπημένης συνομιλίας Μπαλτάκου - Κασσιδιάρη, αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα parapolitika.gr συμφερόντων του Μαρινάκη.

● Όλα αυτά τι σημαίνουν για τον μέσο άνθρωπο, τον απλό εργαζόμενο που παλεύει για να τα φέρει... βόλτα, τον άνεργο, που ζει με την αγωνία να βρει μια δουλειά και να νιώσει λίγο αξιοπρεπής; Σημαίνουν ότι οι νυν και μέλλοντες «σωτήρες» δεν δίνουν δεκάρα για εκείνον για το εάν θα καταφέρει να επιβιώσει και να μεγαλώσει τα παιδιά του.

● Σημαίνουν ότι η «σωτηρία» του εξαρτάται από τον ίδιο. Από το εάν θα απλώσει το χέρι στο διπλανό του για να τον βοηθήσει, που και εκείνος τραβάει τα ίδια η μεγαλύτερα... ζόρια από εκείνον, και να πάρει και εκείνος δύναμη. Σημαίνουν ότι «σωτηρία» δεν υπάρχει όσο υπάρχουν τράπεζες, τοκογλύφοι, νταβατζήδες ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, κράτος, που προστατεύει όλους τους προηγούμενους και αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Δηλαδή, ανάθεση σε κάποιους να απλασάζουν για την ζωή σου.

● Σημαίνουν ότι εάν δεν αποφασίσεις να πάρεις την ζωή στα χέρια σου, να αποφασίζεις εσύ για το πώς θα οργανωθεί και θα λειτουργεί η κοινωνία, ποιες θα είναι οι προτεραιότητες της, που θα διατεθεί η παραγωγή σου και ποιες θα είναι οι αξίες, οι οποίες θα κυριαρχούν, τότε δεν θα δεις ποτέ «άσπρη» μέρα. Θα ζεις, θα δουλεύεις και κάποιες φορές θα πεθαίνεις, για να... ταΐζουν την απλότητα τους οι Μαρινάκηδες, οι Μελισσανίδηδες, οι Κασσιδιάρηδες, οι Μπαλτάκοι και όλοι όσοι σε «παρამυθιάζουν» ότι νοιάζονται για σένα και θα σε «σώσουν». Για μια ακόμη φορά...

ΘΕΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ», ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟ

Η τοπική αυτοδιοίκηση με τη μορφή που έχει σήμερα, αποτελεί συνέχεια του διοικητικού μηχανισμού του κράτους σε τοπικό επίπεδο, και όχι τοπική αυτοδιοίκηση με τη κυριολεκτική έννοια του όρου. Γι αυτό και τα εισαγωγικά στον υπέρτιτλο.

Αυτό αποδεικνύεται από τις θεσμικές αρμοδιότητες που έχει σαν κέντρο λήψης αποφάσεων, σαν κέντρο εξουσίας. Είναι πλήρως ενταγμένο στο κρατικό μηχανισμό, εξαρτάται από αυτόν οικονομικά και οι αρμοδιότητες είναι υποβοηθητικές κι επικουρικές του κρατικού μηχανισμού.

Οι εκλογές, δημιουργούν μιά επίφαση σχετικής αυτονομίας μεν, στη πραγματικότητα όμως, μάλλον λειτουργούν αναπαραγωγικά των αντίστοιχων γενικών εκλογών, δηλαδή σε καμία περίπτωση δεν αμφισβητούν τις υφιστάμενες δομές, δεν αρνούνται το συγκεκριμένο διοικητικό πλαίσιο, δεν αρνούνται το οικονομικό σύστημα, και ακόμη περισσότερο, στην ελληνική εκδοχή, αναπαράγουν τις πελατειακές σχέσεις σε τοπικό επίπεδο.

Πρόκειται για μια μικρογραφία των γενικών εκλογών, μόνο που ο έλεγχος της κεντρικής εξουσίας, της κεντρικής διακυβέρνησης, κατεβαίνει σε τοπικό επίπεδο, δημιουργώντας, ακόμη περισσότερο από ασφυκτικές σχέσεις για τους εξουσιαζόμενους, από τους οποίους υποκλέπεται η συναίνεση στη διοίκησή τους. Παράλληλα, αναπαράγονται και οι πελατειακές σχέσεις, με ρουσφέτια κι επάνδρωση των θέσεων εργασίας με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, δίνοντας στους δημάρχους να συστήνουν παραταξιακούς στρατούς, και μηχανισμούς. Ο τοπικός παραγοντισμός μεγαλουργεί.

Πρόκειται στη πραγματικότητα για τοπική υποδίοικση και όχι αυτοδίοικση.

Ο δήθεν ανταγωνισμός

Οι τοπικοί φορείς συνήθως δίνουν την εντύπωση της ανταγωνιστικότητας απέναντι στη κεντρική εξουσία. Δείχνουν να προσπαθούν να εκμαιεύσουν από τη κεντρική εξουσία κυρίως πόρους αλλά ενίοτε και εξουσίες.

Όσον αφορά στο δεύτερο, το θεσμικό πλαίσιο γίνεται όλο και συγκεντρωτικότερο. Σχηματίζονται τις παλιές κοινότητες, που από το 1997 έγιναν «καποδίστριας» με συνένωση δήμων και κοινοτήτων, και από 5.318 Κοινότητες και 457 Δήμους που υπήρχαν, δημιουργήθηκαν, 914 Δήμοι και 120 Κοινότητες. Μετά ακολούθησε ο καλλικράτης 1 και ο καλλικράτης 2, με τα γνωστά αποτελέσματα μετατροπής σε δήμους ολόκληρων επαρχιών, αλλά στην ουσία και από πλευράς διοικητικών και υποδομών προνοίας και υγείας, σχεδόν ολόκληρων νομών. Έτσι, η οποιαδήποτε διαμαρτυρία για τις επιλογές της κεντρικής διακυβέρνησης, φαντάζει μάλλον υποκριτική, στο βαθμό που η επάνδρωση θέσεων ευθύνες στα αυτοδιοικητικά αμετά όργανα, εμπειρεύει την επίγνωση για τις προδιαγραφές της εξάρτησης του δήμου ή της περιφέρειας απέναντι στη κεντρική εξουσία. Ο κάθε υποψήφιος ξέρει τους κανόνες του παιχνιδιού.

Όσον αφορά στη διεκδίκηση των πόρων, το «αυτοδιοικητικό» μέλλον αναμένεται από ζοφερό, αφού λεφτά δεν υπάρχουν, και η εξ ολοκλήρου εξαρτημένη τοπική αυτοδίοικση, κάνει για λόγους οικονομικούς ακόμη και την όποια αυτοτέλεια είχε τουλάχιστον στο εσωτερικό διοικητικό πεδίο, με νέους νόμους που ετοιμάζονται.

Οι «αριστεροί δήμαρχοι», υποστηριζόμενοι από τους κομματικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, φυσικά δεν αμφισβητούν τη τοπική εξουσιαστική υποδιαίρεση, και διεκδικούν περισσότερη αυτονομία και φυσικά περισσότερους πόρους από τον κρατικό προϋπολογισμό. Πιθανότατα, στη σημερινή ζοφερή για τα οικονομικά του κράτους πραγματικότητα, τα οικονομικά αιτήματα προς τη κεντρική διοίκηση, για κοινωνικές παροχές, αποτελούν μόνο ένα από τα πολλά πεδία διαμάχης -και μάλιστα προνομακό, ανάδειξης πολιτικών αντιθέσεων και τριβών μεταξύ δεξιών φιλελευθεριστών και αριστερών κρατιστών. Η στάση αυτή των αριστερών δημάρχων, εξηγείται, «...όχι βέβαια γιατί έχουν στο νου της κάποιο μη συγκεκριμένο σύστημα διοίκησης, αλλά γιατί σε τοπικό επίπεδο δημιουργούν και αναπτύσσουν την κομματική τους αναπαραγωγή...»[1].

Πουθενά λοιπόν ούτε από τα δεξιά, αλλά ούτε και από τα αριστερά -όπως θα περίμενε κανείς, δεν αμφισβητείται η θεσμική υπόσταση της τοπικής αυτοδιοίκησης όπως είναι σήμερα. Αντίθετα είναι η περιφερειακή αρένα όπου αναπαράγονται τα όσα συμβαίνουν στη κεντρική σκηνή.

Ελευθεριακός κοινοτισμός

Σε αντίθεση με αυτό το οζώδες, σάπιο σύστημα υποδίοικησης, εμείς προτείνουμε τον ελευθεριακό κοινοτισμό, σαν μοναδική λύση που αναβαθμίζει τον υποταγμένο ψηφοφόρο σε πραγματικά ενεργό πολίτη. Η πρότασή μας:

[2] «...Αγωνιζόμαστε για την ισότητα στις αποφάσεις προτείνοντας τη συνέλευση της γειτονιάς, του χωριού και κάθε άλλο κοινωνικού κύτταρου που μπορεί ισότιμα να παίρνει αποφάσεις για λογαριασμό του. Κανένας διαμεσολαβητικός μηχανισμός δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εξισωτική σχέση μεταξύ των ανθρώπων.

Η συνέλευση είναι το μοναδικό όργανο για τη λήψη των αποφάσεων στην κοινότητα... Μόνο τότε ο Δήμος αποκτά την πραγματική του σημασία. Οι περιφερειακές συνελεύσεις που εκπροσωπούνται από άμεσα ανακλιτά πρόσωπα, είναι η βάση για την κλιμάκωσή τους σε ομοσπονδίες και συνομοσπονδίες κοινοτήτων που ξεπερνώντας τα διοικητικά όρια του κράτους θα μπορούν να δίνουν λύση για τα προβλήματα και θα διευρύνουν τους οριζόντες ελευθερίας. Η ελευθεριακή κοινότητα είναι ταυτόχρονα το πείραμα, το βήμα και το βήμα για το διαρκές ξεπέρασμα του εξουσιαστικού μοντέλου ως τρόπου λήψης αποφάσεων και ζωής.

Τι είναι επομένως ο συνομοσπονδισμός (η κοινότητα των κοινοτήτων);

Πάνω από όλα είναι ένα δίκτυο εκτελεστικών συμβουλίων, τα μέλη και οι εκπρόσωποι των οποίων, ορίζονται από αμεσοδημοκρατικές λαϊκές συνελεύσεις στα διάφορα χωριά και στις πόλεις, ακόμη και στις γειτονιές των πόλεων (τομείς). Αυτοί οι εκπρόσωποι είναι ανά πάσα στιγμή ανακλητοί και υπεύθυνοι ενώπιον των Γενικών Συνελεύσεων που τους εμπλέκουν για το συντονισμό και την εφαρμογή της πολιτικής, που διαμορφώνεται από τις ίδιες (τις γενικές συνελεύσεις). Η λειτουργία τους, επομένως, είναι καθαρά εκτελεστική και πρακτική.

Η ιδέα της συνομοσπονδίας περιέχει μια σαφή διάκριση μεταξύ της διαμόρφωσης της πολιτικής, του συντονισμού και της εκτέλεσης πολιτικής που έχει υιοθετηθεί. Η διαμόρφωση πολιτικής είναι αποκλειστικό δικαίωμα των λαϊκών κοινοτικών γενικών συνελεύσεων που βασίζονται στην πρακτική της άμεσης δημοκρατίας, ενώ ο συντονισμός και η διαχείριση είναι υπευθυνότητα των συνομοσπονδιακών συμβουλίων που είναι όργανα αποκλειστικά για τη διασύνδεση των χωριών, πόλεων, γειτονιών σε συνομοσπονδιακά δίκτυα. Η οργάνωση, επομένως ρέει από τη βάση προς την κορυφή και όχι από την κορυφή προς τη βάση.

Το αποφασιστικό στοιχείο που δίνει υπόσταση στο συνομοσπονδισμό είναι η αλληλεξάρτηση των κοινοτήτων με στόχο την αλληλοβοήθεια και την ανταλλαγή και βασίζεται στη συμμετοχή σε σχέση με την κατανομή των πόρων, την παραγωγή και τη διαμόρφωση πολιτικής. Εάν μια κοινότητα δεν είναι υποχρεωμένη να βασίζεται σε κάποια άλλη ή άλλες γενικότερα, για την ικανοποίηση σημαντικών υλικών αναγκών και την πραγματοποίηση κοινών πολιτικών στόχων με τρόπο που να αποτελεί μέρος ενός μεγαλύτερου όλου, τότε η απομόνωση και ο ακραϊός τοπικισμός είναι η πιθανότερη κατάληξη.

Με δυο λόγια η κοινότητα μπορεί να διατηρεί την αυτονομία της και την ταυτότητά της, ενώ παράλληλα να συμμετέχει ισότιμα στο μεγαλύτερο σύνολο που συγκροτεί μια ισορροπημένη ελευθεριακή κοινωνία. Ο συνομοσπονδισμός ως αρχή κοινωνικής οργάνωσης φθάνει στο αποκορύφωμά της ανάπτυξής του, όταν η ίδια η οικονομία λειτουργεί σε συνομοσπονδιακή βάση, θέτοντας τα αγροκτήματα, τα εργοστάσια και τις άλλες αναγκαίες επιχειρήσεις της περιοχής υπό τοπικό έλεγχο - όταν δηλαδή, μια κοινότητα όσο μικρή ή μεγάλη κι αν είναι, αρχίζει να διαχειρίζεται τους δικούς της οικονομικούς πόρους σε ένα αλληλένδετο δίκτυο με άλλες κοινότητες.

Μια συνομοσπονδιακή κοινότητα θα βασίζεται στη συμμετοχή και στην ικανοποίηση που δίνει η κατανομή των αγαθών μεταξύ των κοινοτήτων σύμφωνα με τις ανάγκες τους κι όχι σε «συνεταιριστικές» καπιταλιστικές κοινότητες που βαλτώνουν στο δούνα και λαβείν των σχέσεων ανταλλαγής. Η συνομοσπονδία είναι η σύνθεση της αποκέντρωσης, της απάρκειας, της αλληλεξάρτησης και κυρίως των συνθηκών εκείνων που οδηγούν στους ορθολογικούς και ενεργούς πολίτες της άμεσης δημοκρατίας αντί για τους παθητικούς ψηφοφόρους και καταναλωτές της σημερινής «δημοκρατίας» [2].

[1], [2]. Από τη προσούρα: «ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ή ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ;». Πρωτοβουλία Αναρχικών Πειραιά

Περικλής Κοροβέσης

Συστάσεις για τον Περικλή Κοροβέση δεν χρειάζονται, ούτε εισαγωγικά σημειώματα, τον συναντήσαμε ένα βράδυ με αφορμή την επανέκδοση του βιβλίου του «Ανθρωποφύλακες» και από την κουβέντα που κάναμε μεταφέρουμε και μοιραζόμαστε μερικά από αυτά που μας είπε.

Βασανιστήρια και κοινωνικός έλεγχος.

Είχα διαπιστώσει ότι τα βασανιστήρια που γίνονται στην Λατινική Αμερική, Κεντρική Αφρική, Ασία ή και εδώ κατά την διάρκεια της χούντας είχαν πολλές ομοιότητες και σκέφτηκα ότι πρέπει να υπάρχει ενιαίο σχέδιο. Τότε ανακάλυψα, όταν ήμουν στο Παρίσι τέλη δεκαετίας 60 το εγχειρίδιο της CIA, το λεγόμενο Kubark (όταν το ανακάλυψα ήταν λογοκριμένο το μισό γιατί είχαν αφαιρεθεί τα σωματικά βασανιστήρια) που είχε συνταχθεί στις αρχές της δεκαετίας του 50 και που περιέγραφε τα ψυχολογικά βασανιστήρια που γινόντουσαν στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου στο πανεπιστήμιο Μακ Τζιλ στο Τορόντο του Καναδά. Εκεί ένα πλήθος επιστημόνων, ψυχολόγων και κοινωνιολόγων, μετρούσε και μελετούσε πόσο μπορεί να αντέξει ο άνθρωπος στα βασανιστήρια, το ζητούμενο ήταν να σε κάνουν άγραφο καρτί που στην συνέχεια θα έγραφαν αυτό που θέλουν αυτοί, με μία αντιστοιχία κοινωνική, κάνουν το ίδιο, στέλνουν τόσα πολλά πράγματα, ανεργία, φτώχεια, κατάργηση κοινωνικών δομών υγείας, διάλυση παιδείας, άστεγοι άνθρωποι, ώστε να μην προλαβαίνει ο άνθρωπος να σκεφτεί. Αυτό το εγχειρίδιο αναφέρει και η Νασόμ Κλίν στο βιβλίο της «Το δόγμα του σοκ» και ιδιοφυώς κάνει την σύνδεση και λέει ότι όπως καταστρέφουν τον άνθρωπο ατομικά έτσι ακριβώς τον καταστρέφουν και κοινωνικά. Σε αυτό το εγχειρίδιο φαίνεται η «επιστημονική φιλέτσα», παίρνουν για παράδειγμα κάποιον που αφαιρούν τα ρούχα και τα παπούτσια και του δίνουν άλλα, πέντε νούμερα μεγαλύτερα, χωρίς ζώνη, τον αφήνουν στην απομόνωση και στη απλυσία για αρκετό καιρό, μετά τον πάνε σε έναν κομψευμένο ανακριτή που είναι ντυμένος στην τρικά, ενώ ο άλλος κρατάει το παντελόνι του να μην πέσει. Ο «καλός» ανακριτής του λέει «Άνθρωποι είμαστε και εμείς πάμε μια βόλτα να ξεσκάσεις» και τον πάει στην εξοχή, στο δάσος σε μια λίμνη, σε μέρη που οι υπόλοιποι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν κανονικά, είναι τόσο έντονη και βασανιστική η επιθυμία που δημιουργείται για ζωή, είναι όλα επεξεργασμένα μέχρι κεραίας ώστε να σπάσεις να γίνεις άγραφο καρτί που ότι γράσουν αυτοί να γίνει δικό σου, η δική σου προσωπικότητα πηγαίνει περίπατο, είναι η λογική του να προσαρμοστείς στο main stream.

Η ευθύνη σε αυτούς που εφύγαν.

Ένα γραπτό μου καταλήγει: «Κάθε πρωί παίρναν κάποιον από εμάς και τον πήγαιναν για εκτέλεση κι άκουγα τα βήματα των μελλοθανάτων πως απομακρυνόντουσαν από τον θάλαμο, εγώ επέζησα κι όμως τα βήματα των εκτελεσμένων είναι τα μόνα που θυμούνται πως υπάρχουν».

Η ευθύνη απέναντι στον εαυτό.

Κάποιος ποιητής έχει πει: «δεν υπάρχει δρόμος τον δρόμο τον φτιάχνουμε περπατώντας», οπότε εγώ έχω ευθύνη απέναντι στον εαυτό μου, να ζήσω και να πεθάνω ελεύθερος η ζωή είναι δική μου και την διεκδικώ.

Η αισιοδοξία και η νίκη πάνω στο θάνατο.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν 2800 καταγεγραμμένοι κοινωνικοί κώροι, και δεν τους ξέρουμε και όλους, κολεκτίβες διάφορες, σε κάθε συλλογικότητα συμμετέχουν 10 -15 άτομα, δύο από αυτούς να βρεθούν αποφασισμένοι έχουμε πέντε κιλιάδες αντιφασίστες, πέντε κιλιάδες αντιφασίστες δεν είχαμε εμείς στην κούνια. Εμείς τότε είμαστε δεκαπέντε -είκοσι στην Αθήνα κι άλλοι τόσος στη Θεσσαλονίκη κι άλλοι δύο στα Χανιά, που λέει ο λόγος. Αυτοί οι αντιφασίστες έχουν μια συνείδηση, μια αποφασιστικότητα, αυτά τα παιδιά που έχουν διαμορφώσει την ζωή τους ακομμάτιστα, είναι μεγάλη δύναμη, πέντε κιλιάδες μάχιμους δεν έχει η χρυσή αυγή, είμαστε παραπάνω. Οπότε αν γίνει κάτι, που έχω σοβαρά υπόψη μου ότι ο κίνδυνος του φασισμού είναι πολύ σοβαρός στην Ελλάδα, αυτός ο κόσμος έχει πιο μεγάλη δυναμική από τους φασίστες. Για αυτό είμαι αισιόδοξος, αυτός ο κόσμος μπορεί να ξεσκώσει δέκα -δεκαπέντε κιλιάδες να κατέβουν στους δρόμους, έτσι προκύπτει η ιστορία, αυτό που μετράει είναι η δύναμη. Δύναμη είναι αυτό που λέμε καύλα και είναι αρχαιοελληνική λέξη που σημαίνει

Ευρωπαϊκή Ένωση

Ένα τεράστιο καπιταλιστικό λόμπι

Σε λίγες ημέρες έχουμε ευρωεκλογές. Τα εκατομύρια των πολιτών καλούνται να εκλέξουν για τα επόμενα 5 χρόνια τους αντιπροσώπους τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Οι ευρωεκλογές, παραδοσιακά αφήνουν λίγο πολύ αδιάφορους τους πολίτες, απόδειξη ότι η συμμετοχή μετά βίας ξεπερνά το 50%. Κι όχι άδικα. Το ευρωκοινοβούλιο είναι μια βιτρίνα «δημοκρατικής νομιμοποίησης» της Ε.Ε. που ουσιαστικά δε νομοθετεί, ούτε παράγει πολιτική. Περισσότερο καλείται να εγκρίνει και να νομιμοποιήσει νομοθετήματα τα οποία έχουν συνηχθεί αλλού (στο Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κυβερνήσεων - και τις Ευρωπαϊκές Επιτροπές - τα θεματικά υπουργεία των διορισμένων από τις εθνικές κυβερνήσεις επιτρόπων, αλλά και από τα περίφημα lobby, τις οργανώσεις συμφερόντων -κατά βάση του επιχειρηματικού και τραπεζικού κεφαλαίου).

Ας πιάσουμε το νήμα από το τυπικό θεσμικό σύστημα της ΕΕ που είναι το παρακάτω, όπως αποτυπώνεται στην επίσημη ιστοσελίδα της Ε.Ε. Το σύστημα αυτό αποτελείται από:

- Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, όπου συνεδριάζουν οι ηγέτες σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο και θέτει τις γενικές προτεραιότητες της ΕΕ.
- Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όπου οι άμεσα εκλεγμένοι ευρωβουλευτές εκπροσωπούν τους ευρωπαίους πολίτες.
- Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, της οποίας τα μέλη (οι επιτρόποι - υπουργοί) διορίζονται από τις εθνικές κυβερνήσεις και προωθεί τα συμφέροντα της ΕΕ ως συνόλου.
- Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπου οι κυβερνήσεις προσαπίζουν τα εθνικά συμφέροντα των χωρών τους.
- Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο καθορίζει τις γενικές πολιτικές κατευθύνσεις της ΕΕ - δεν έχει όμως νομοθετική εξουσία. Με επικεφαλής τον πρόεδρό του και αποτελούμενο από τους αρχηγούς κρατών και κυβερνήσεων των κρατών μελών και τον πρόεδρο της Επιτροπής, συνεδριάζει τουλάχιστον κάθε 6 μήνες.
- Τρία κύρια όργανα συμμετέχουν στη θέσπιση της νομοθεσίας της ΕΕ:
- Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο αντιπροσωπεύει τους πολίτες της ΕΕ και εκλέγεται άμεσα από αυτούς.
- Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο αντιπροσωπεύει τις κυβερνήσεις των κρατών μελών. Την προεδρία του Συμβουλίου ασκούν εκ περιτροπής τα κράτη μέλη.
- Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν), η οποία προσαπίζει τα συμφέροντα της Ένωσης συνολικά.

Τα τρία αυτά θεσμικά όργανα παράγουν μαζί μέσω της λεγόμενης «Συνήθους Νομοθετικής Διαδικασίας» (πρώην «συναπόφαση») τις πολιτικές και τους νόμους που τίθενται σε εφαρμογή σε όλη την ΕΕ. Κατά κανόνα, η Επιτροπή προτείνει νέους νόμους και το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο τους εγκρίνουν. Στη συνέχεια, οι νομοθετικές αυτές πράξεις τίθενται σε εφαρμογή από τα κράτη μέλη και την Επιτροπή η οποία μεριμνά και για την ορθή εφαρμογή των νόμων.

Συμπερασματικά: Για τη λήψη αποφάσεων στην ΕΕ κατά κανόνα ακολουθείται η λεγόμενη «συνήθης Νομοθετική Διαδικασία» (πρώην «διαδικασία συναπόφασης»). Αυτό σημαίνει ότι οι προτεινόμενοι νόμοι πρέπει να εγκριθούν τόσο από το άμεσα εκλεγμένο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και από το Συμβούλιο (που εκπροσωπεί τις κυβερνήσεις των 28 χωρών μελών της ΕΕ). Η Επιτροπή εκπονεί τη νομοθεσία της ΕΕ και μεριμνά για την εφαρμογή της.

Αυτό όπως είπαμε είναι το τυπικό. Επί της ουσίας τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά, σαφώς πιο πολύπλοκα και καθόλου Δημοκρατικά. Ας δούμε γιατί:

Ταυτόχρονα με τα παραπάνω, στις Βρυξέλες εδρεύουν δεκάδες ομοσπονδίες που εκπροσωπούν επιχειρηματικά και τραπεζικά συμφέροντα και που η ύπαρξή τους θεωρείται συστατικό στοιχείο της της Ε.Ε. Είναι τα περίφημα lobbys, οι λομπίστες επί τω ελληνικότερο. Η ομοσπονδία βιομηκάνων (Business Europe) επιβλέπει καθημερινά τις νομοθετικές και πολιτικές αποφάσεις των «ευρωπαϊκών θεσμών», η Στρογγυλή

Τα lobbys είναι υπεύθυνα για το μεγαλύτερο ποσοστό νομοθετημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τράπεζα των Βιομηκάνων μεριμνά κυρίως για τις μακροπρόθεσμες προοπτικές (Συνθήκες και «Στρατηγικές») και ένα πλήθος άλλων οργανώσεων επιβλέπουν το καθένα το πεδίο του: η CEFIC για τη χημική βιομηχανία (η μεγαλύτερη λομπίστικη οργάνωση στις Βρυξέλλες), η Euroira για την πετρελαιοβιομηχανία και πολλές άλλες. Ουσιαστικά αυτά τα lobby είναι οι αρχιτέκτονες των νομοθετημάτων της Ε.Ε.

Οι λομπίστες στην έδρα της Ε.Ε. τις Βρυξέλες, υπολογίζονται σε πάνω από 20.000 και το 70% δουλεύει άμεσα για εταιρείες, το 20% έμμεσα πάλι γι' αυτές μέσω όμως περιφερειακών και τοπικών αρχών και το πολύ ένα 10% να εκπροσωπεί συνδικάτα και ΜΚΟ, κάτι που δεν αποκλείει όμως και πάλι ένα ποσοστό και από αυτούς να «δουλεύει» ουσιαστικά για επιχειρηματικά συμφέροντα.

Τι κάνει όλη αυτή η στρατιά των λομπιστών; Στόχος τους είναι η Ευρωπαϊκή γραφειοκρατία. Οι περίπου 12.000 υπηλόβαθμοι υπάλληλοι της Κομισιόν (από σύνολο 25.000) που έχουν ρόλο στις αποφάσεις, οι 736 Ευρωβουλευτές και οι βοηθοί τους καθώς και οι γραμματείες των πολιτικών ομάδων (γύρω στα 2.000 άτομα σε θέσεις επιτροπής συνολικά στο κοινοβούλιο) και κάποιες χιλιάδες άτομα στις μόνιμες αντιπροσωπείες των κρατών στο Συμβούλιο. Η συντριπτική πλειονότητα αυτών των ανθρώπων θεωρούν ότι απλά ευπρόσδεκτες τις συμβουλές των λομπιστών αλλά το μόνο τρόπο να έχουν «αξιόπιστες» τεχνικές, οικονομικές, νομικές κ.α. πληροφορίες γύρω από τα θέματα στα οποία νομοθετούν. Θεωρούν δε την επικοινωνία με τους λομπίστες ως την απόλυτη πραγμάτωση του δημοκρατικού ιδεώδους. Απολύτως φυσικό γι' αυτούς είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των λομπιστών εκπροσωπεί τα συμφέροντα της ίδιας κοινωνικής τάξης, αυτής της οποίας οι ίδιοι οι Ευρω-υπάλληλοι είναι είτε μέλη από τα γεννοφάσκια τους, είτε νιώθουν δέος ότι επιτέλους είναι κοντά της.

Το κύριο όργανο που πραγματώνει το «ευρωπαϊκό όραμα» είναι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν). Η Κομισιόν είναι ο οργανισμός με σκοπό την οργάνωση και επίβλεψη αγορών - πρώτα της ΕΚΑΧ και έπειτα της ΕΟΚ με το όνομα τότε Ανάπτυξη Αρχή - κι ως εκ τούτου με στενές σχέσεις με εταιρείες. Είναι όμως επίσης ο οργανισμός που έχει το μονοπώλιο της νομοθετικής πρωτοβου-

ας στην ΕΕ. Το 50% των νόμων που περνάνε σε 28 χώρες (και μέσω των Συμφωνιών Ελευθέρου Εμπορίου επηρεάζουν και πολλές τρίτες χώρες) εκπονείται από την Κομισιόν. Σχεδόν ποτέ το Ευρωκοινοβούλιο ή το Συμβούλιο δεν απορρίπτουν εξ ολοκλήρου μια πρόταση της Κομισιόν. Ο οργανισμός αυτός δεν κρύβει την προτίμησή του για τα συμφέροντα των πολυεθνικών. Η Γενική Διεύθυνση Εξωτερικού Εμπορίου της Κομισιόν (DG Trade) διατηρεί επιτροπές αποτελούμενες αποκλειστικά από εταιρείες οι οποίες συδαιο-

φώνουν μέσα πολιτικές και οικονομικές πιέσεις ώστε να αρθούν τα εμπόδια στις αγορές τρίτων χωρών όπου θέλουν να επεκταθούν (Markets Access Strategy).

Γενικότερα, η Κομισιόν εμπλέκει τις πολυεθνικές στο πολύ αρχικό στάδιο της χάραξης πολιτικών και νομοθετημάτων. Ολόκληρη η Επιτροπή διατηρεί γύρω στις 1.000 ομάδες ειδικών (expert groups) οι οποίες διαμορφώνουν τον πυρήνα της ιδέας των νέων νομοθετημάτων και πολιτικών ή και μέτρα εφαρμογής της ήδη υπάρχουσας νομοθεσίας. Σε πάνω από 300 από αυτές συμμετέχουν εταιρείες και σε 100 οι εταιρείες έχουν ξεκάθαρα την πλειοψηφία. Τα 100 αυτά expert groups βρίσκονται συγκεντρωμένα σε στρατηγικές Γενικές Διευθύνσεις της Επιτροπής όπως η Εσωτερική Αγορά (πάνω από 10), η Γεωργία (γύρω στις 30) και το Περιβάλλον. Οι διευθύνσεις Έρευνας και Κοινωνίας της Πληροφορίας δε διατηρούν μεγάλο αριθμό ομάδων, αλλά εσωτερικές πηγές επιβεβαιώνουν ότι οι εταιρείες θεωρούνται από τους υπαλλήλους ως λίγο πολύ ο μόνος συνεργάτης. Στην Έρευνα, εξάλλου, το ρόλο των expert groups αναλαμβάνουν άλλα σώματα που ονομάζονται «Τεχνολογικές Πλατφόρμες».

Σαράντα expert groups λειτουργούν κάτω από τη Γενική Διεύθυνση Επιχειρηματικότητας και Βιομηχανίας (DG Enterprise and Industry). Η Γενική αυτή Διεύθυνση είναι κομβικής σημασίας αφού μπορεί να παρέμβει σε όλα σχεδόν τα θέματα αρμοδιότητας της Επιτροπής από τον ανταγωνισμό και την εσωτερική αγορά, μέχρι τα περιβαλλοντικά και την προστασία του καταναλωτή.

Ο Γκύντερ Φερχόιγκεν

Γερμανός Σοσιαλδημοκράτης, πρώην Φιλελεύθερος και παλιός επίτροπος. Κατά τη θητεία του ως Επίτροπος Βιομηχανίας δημιούργησε σειρά High Level Groups (expert groups με διευθύνοντες συμβούλους εταιρειών και υπουργούς) που διέλυσαν περιβαλλοντικές νομοθεσίες για τις χημικές ουσίες, τα φάρμακα κ.α. Ο Φερχόιγκεν αυτή τη στιγμή ίσως να πληρώνεται εμμέσως από τις ίδιες εταιρείες που τόσο ευγενικά κάλεσε να συμμετέχουν στα expert groups. Οι εταιρείες αυτές μπορούν να αναθέσουν αποστολές στη εταιρεία Fleishman-Heillard στην οποία δουλεύει ο Φερχόιγκεν. Ο Γκύντερ ανοίξει επίσης και τη δική του εταιρεία την European Experience Company. Μπήκε δε και στη Royal Bank of Scotland στην οποία τη σωτηρία στόχευε το πακέτο πτώχευσης του ιρλανδικού λαού που ενέκρινε η Επιτροπή.

ΕΥΡΩΚΛΟΓΕΣ

Πέρα από τη νομοθεσία που ρυθμίζει τις διάφορες αγορές, ο πολύ σημαντικός ρόλος της Επιτροπής προκύπτει και από τη λειτουργία της ως «ασυνόμοτου ανταγωνισμού». Η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού και η Νομική της Υπηρεσία πρέπει να εγκρίνουν κάθε συγχώνευση εταιρειών που γίνεται στην Ευρώπη. Ο τρόπος που το κατανοεί αυτό η Επιτροπή είναι να υπάρχουν τέσσερις με πέντε εταιρείες σε κάθε τομέα που να ελέγχουν την αγορά όλης της ΕΕ.

Χαρακτηριστικό της... αντιμονοπωλιακής απειρότητας της Κομισιόν είναι ότι ο πρώην επικεφαλής της νομικής της υπηρεσίας Michel Petite δουλεύει τώρα στη νομική εταιρεία Clifford Chance που προσλαμβάνεται από πολυεθνικές (μυστικό, το ποιες ακριβώς) για υποθέσεις ανταγωνισμού.

Ρόλος του Κοινοβουλίου, του δεύτερου οργάνου της Ε.Ε. είναι να τροποποιεί τις προτάσεις της Επιτροπής. Μετά τη Συνθήκη της Λισαβώνας οι τομείς συναπόφασης του Συμβουλίου και του Κοινοβουλίου αυξήθηκαν, αλλά γενικεύτηκε και ένας συγκεκριμένος τρόπος λήψης αποφάσεων: οι λεγόμενοι «τριόλογοι» ή «τριάλογοι» (η Συνθήκη Νομοθετική Διαδικασία που αναφέρθηκε πιο πάνω). Αυτό σημαίνει ότι βασικά οι οποίες τρο-

πολογίες γίνονται αντικείμενο διαπραγματεύσεων ανάμεσα στα τρία όργανα. Για τους πραγματικούς αρχιτέκτονες των ευρω-νομοθετημάτων, τους εκπροσώπους δηλαδή των πολυεθνικών (λομπιστές) το Ευρωκοινοβούλιο είναι το παιχνάκι τους. Αυτοί γράφουν τις περισσότερες τροπολογίες που καταθέτουν οι Ευρωβουλευτές (πχ. στην ντιρεκτίβα για τα Hedge Funds που εγκρίθηκε οι λομπιστές είχαν γράψει πάνω από τις μισές από τις 1.600 τροπολογίες που κατατέθηκαν). Δεν είναι δε και πολύ δύσκολο όπως φαντάζεστε.

Οι Ευρωβουλευτές χρησιμοποιούνται από τους λομπιστές ως μέσο πίεσης στην Κομισιόν για να βγάλει μια νομοθετική πρόταση ακριβώς όπως τη θέλουν. Αν έχεις πχ. το συντονιστή μιας μεγάλης

Αν θέλετε μια ζωντανή επιβεβαίωση της σύμφυσης τραπεζικού και βιομηχανικού κεφαλαίου αλλά και του ενιαίου της αστικής τάξης παρά τον τεχνικό της διαχωρισμό της σε πολιτικούς και επιχειρηματίες, ιδού ο **Peter Sutherland**, πρώην Ευρωπαίος Επίτροπος Ανταγωνισμού στην πρώτη Επιτροπή Ντελόρ που άνοιξε τη διαδικασία φιλελευθεροποίησης τόσο στην Ευρώπη όσο και στον κόσμο μέσω του Παγκόμιου Οργανισμού Εμπορίου. Μετέπειτα έγινε στέλεχος της BP και της Goldman Sachs στην οποία και παραμένει.

Για την Δημοκρατία και την Ειρήνη

Παραθέτουμε ολόκληρο το κείμενο των προτάσεων του Μπακούιν που υποβλήθηκαν και ψηφίστηκαν ομόφωνα στο συνέδριο της αναρχικής Λίγκας «Για την Δημοκρατία και την Ειρήνη», που έγινε το 1867 στην Ελβετία. Όχι για κανένα άλλο λόγο παρά μόνο για ανάγνωση του εύρους των αναρχικών ιδεών αφού οι αναρχικοί ήταν από τους πρώτους που μίλησαν για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης των λαών. Υποστήριζε ότι οποιοσδήποτε πόλεμος μεταξύ τους θα είναι εμφύλιος και αδελφοκτόνος. «... Σύμφωνα με το ομόφωνο αίσθημα του συνεδρίου της Γενεύης, οφείλουμε να διακηρύξουμε:

- 1) Ότι για να κάνουμε να θριαμβεύσει η ελευθερία, η δικαιοσύνη και η ειρήνη στις διεθνείς σχέσεις της Ευρώπης, για να κάνουμε αδύνατο τον εμφύλιο πόλεμο μεταξύ των διαφορετικών λαών που συνθέτουν την Ευρωπαϊκή οικογένεια, δεν υπάρχει παρά ένας μόνο τρόπος: να συγκροτήσουμε τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.
- 2) Ότι οι Πολιτείες της Ευρώπης δεν μπορούν να σχηματισθούν με τα Κράτη όπως είναι συγκροτημένα σήμερα, αν ληφθεί υπόψη η τερατώδης ανισότητα που υπάρχει μεταξύ των αντίστοιχων δυνάμεων τους.
- 3) Ότι το παράδειγμα της μακαρίτισσας Γερμανικής Συνομοσπονδίας έχει υποδείξει προκαταβολικά πως μία Συν-ομοσπονδία μοναρχικών αποτελεί μία κοροϊδία: ότι είναι ανίκανη να εγγυηθεί είτε την ειρήνη είτε την ελευθερία των λαών.
- 4) Ότι κανένα συγκεντρωτικό, γραφειοκρατικό κράτος ακόμη και στρατιωτικό, έστω κι αν αποκαλείται ρεπουμπλικανικό, δε θα μπορέσει να μπει σοβαρά και ειλικρινά σε μια Διεθνή Συνομοσπονδία. Απ' την συγκρότησή του, που θ' αποτελεί πάντοτε μια ανοιχτή ή καλυμμένη άρνηση της ελευθερίας στο εσωτερικό, θα 'ναι αναγκαστικά μια διακηρύξη συνεχούς πολέμου: μια απειλή ενάντια στην ύπαρξη των γειτονικών χωρών. Θεμελιωμένο βασικά πάνω σε μια έσοχη πράξη βίας, την κατάκτηση, ή εκείνο που στην ιδιωτική ζωή αποκαλείται κλοπή με διάρρηξη - πράξη που ευλογείται από την εκκλησία κάποιων θρησκειών, καθιερωμένη από το χρόνο ακόμη και μετασηματιμένη σε ιστορικό δικαίωμα - και στηριζόμενο σ' αυτό το θείο καθαγιασμό μιας θριαμβεύτριας βίας ή σαν σ' ένα αποκλειστικό και υπέρτατο δικαίωμα, κάθε συγκεντρωτικό κράτος τίθεται και μόνο μ' αυτό σαν απόλυτη άρνηση του δικαίου όλων των άλλων κρατών, μην αναγνωρίζοντάς τα ποτέ, στις συμφωνίες που συνάπτει μ' αυτά, παρά μόνο από ένα πολιτικό συμφέρον και από αδυναμία.
- 5) Ότι όλα τα μέλη της Λίγκας οφείλουν κατά συνέπεια να τείνουν μ' όλες τις προσπάθειες τους

- να επανασυγκροτήσουν τις αντίστοιχες πατρίδες τους, για να αντικαταστήσουν την αρχαία οργάνωση, την θεμελιωμένη, από πάνω προς τα κάτω, πάνω στη βία και την αρχή της εξουσίας, με μια νέα οργάνωση που να μην έχει άλλη βάση από τα συμφέροντα, τις ανάγκες και τις φυσικές έλξεις των λαών, ούτε άλλη αρχή από την ελεύθερη ομοσπονδικοποίηση των ατόμων μέσα στις κοινότητες, των κοινοτήτων μέσα στις επαρχίες των επαρχιών μέσα στα έθνη και τελικά αυτών μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης αρχικά και αργότερα όλου του κόσμου.
- 6) Κατά συνέπεια, απόλυτη εγκατάλειψη κάθε λεγόμενου ιστορικού δικαίου των Κρατών όλα τα ζητήματα τα σχετικά με τα φυσικά, πολιτικά, στρατιωτικά, εμπορικά σύνορα, πρέπει να θεωρηθούν στο εξής ότι ανήκουν στην αρχαία ιστορία και να απορριφθούν με αποφασιστικότητα από τα μέλη της Λίγκας.
- 7) Αναγνώριση του απόλυτου δικαίου κάθε έθνους, μεγάλου ή μικρού, κάθε λαού, αδύναμου ή ισχυρού, κάθε επαρχίας, κάθε κοινότητας σε μια πλήρη αυτονομία, προϋπο-τιθέμενο ότι η εσωτερική τους συγκρότηση δεν θ' αποτελεί απειλή και κίνδυνο για την αυτονομία και την ελευθερία των γειτονικών χωρών.
- 8) Από το γεγονός ότι μια χώρα αποτελεί μέρος ενός κράτους, έστω κι αν έχει προχωρήσει ελεύθερα δεν ακολουθεί καθόλου γι' αυτή η υποχρέωση να μείνει προσδεμένη για πάντα. Καμιά διαρκής υποχρέωση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από την ανθρώπινη δικαιοσύνη, την μόνη που μπορεί να μας επιβάλλεται, και δεν θ' αναγνωρίσουμε ποτέ άλλα δικαιώματα, ούτε άλλα καθήκοντα από εκείνα που θεμελιώνονται πάνω στην ελευθερία. Το δικαίωμα της ελεύθερης Ένωσης και της εξίσου ελεύθερης αποχώρησης είναι το πρώτο, το πιο σπουδαίο από όλα τα πολιτικά δικαιώματα, εκείνο χωρίς το οποίο η συνομοσπονδία δεν θα ήταν παρά ένας συγκαλυμμένος συγκεντρωτισμός.
- 9) Από όσα έχουν προηγηθεί προκύπτει ότι η Λί-

πολιτικής ομάδας να λείπει αυτό που θέλεις, τότε πέξεις αποτελεσματικά την Κομισιόν. Πολύ συχνά δε οι εταιρείες καταφέρνουν να περάσουν στο Κοινοβούλιο όποια στοιχεία τυχόν δε τους άρεσαν από την πρόταση της Επιτροπής (αυτό έγινε πχ. με τα Hedge Funds ή παλιότερα με τις εκμπομές διοξειδίου του άνθρακα από αυτοκίνητα). Συμπεθεί τώρα πο είναι το επείγον των υποψήφιων Ευρωβουλευτών: Ψηφίστε μας για να προωθήσουμε τα συμφέροντά σας. Κοινώς, ζήσε Μάν μου να φας τριψύλι.

Το Συμβούλιο τέλος είναι πολύ σημαντικό, όχι τόσο γιατί δίνει μαζί με το Κοινοβούλιο την τελική έγκριση στις προτάσεις της Επιτροπής, αλλά κυρίως επειδή καθορίζει τις γενικές γραμμές προσανατολισμού της Ένωσης τις οποίες αναλαμβάνει να διατυπώσει νομικά η Επιτροπή. Το Συμβούλιο είναι το όργανο που εκφράζει το άρθροισμα της βούλησης των εθνικών κυβερνήσεων. Ό,τι και να προστάξει όμως χρειάζεται να μεσολαβήσει της Επιτροπής για να πραγματοποιηθεί.

Με ναυαρχίδα λοιπόν την Ευρωπαϊκή Επιτροπή οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές περνούν νομοθετήματα και ξεκινούν σε επίπεδο Ε.Ε. πολιτικές που θα ήταν δύσκολο να εισαγάγουν σε οποιοδήποτε κράτος - μέλος. Μπορούν επίσης συγκροτημένα να αντιμετωπίζουν την όποια αντίσταση - αντίρρηση προβάλλει κάποια κυβέρνηση λόγω λαϊκών πιέσεων αλλά και να παρέχουν πολιτική, οικονομική, προπαγανδιστική και ό,τι άλλου είδους βοήθεια χρειαστεί στην οποιαδήποτε κυβέρνηση αντιμετωπίζει την Α ή τη Β δυσκολία.

Ζαλιστικάτε; Δεν έχετε άδικο: ακόμα και για ανθρώπους που σπουδάζουν και δουλεύουν πάνω στις διαδικασίες αποφάσεων της ΕΕ είναι αδύνατον να τις παρακολουθήσουν σε όλο τους το εύρος. Οι διαδικασίες αποφάσεων είναι φτιαγμένες έτσι ώστε να μη μπορούν με τίποτα να συνοψιστούν και να δοθούν σε κατανοητή μορφή

στους πολίτες. Πόσο μάλλον η φωνή, οι επιθυμίες και τα συμφέροντα των πολιτών της Ευρώπης, να επηρεάσουν το νομοθετικό και κανονιστικό πλαίσιο της Ε.Ε.

Γιατί η ιδέα μιας ενωμένης Ευρώπης, απαλλαγμένης από τους ανταγωνισμούς και τις πολεμικές αναμετρήσεις που δημιούργησαν εκατομμύρια νεκρούς, πρόσφυγες και που ισοπέδωναν την Ευρώπη ανά τακτά χρονικά διαστήματα, είναι μια ιδέα που βρίσκει έδαφος στους λαούς, που ακόμα δεν έχουν ξεκάσει το -όχι και τόσο μακρινό- παρελθόν.

Και η Ε.Ε. που όπως είδαμε πιο πάνω είναι μια ένωση-λυκοφιλία των Αγορών και των Βιομηχανικών και Χρηματοπιστωτικών συμφερόντων, χρησιμοποιεί αυτό το παρελθόν διαστρεφοντας το νόημα του. Τίποτα απολύτως δε μπορεί να περιμένουμε από μια τέτοια Ένωση, παρά μόνο την ολοένα και μεγαλύτερη υποτίμηση της ζωής μας. Αλλά ούτε και η δυνατότητα να αλλάξει αυτό το οικοδόμημα προς όφελός μας, όπως υποστηρίζει ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς είναι βέβαια δυνατόν.

Ποιά θα ήταν και ποιά μορφή θα είχε μια πραγματική, ισότιμη και ελεύθερη ένωση των λαών της Ευρώπης;

Οι Αναρχικοί, ήδη από τα μέσα του προπερασμένου αιώνα και πριν ακόμα διατυπωθεί ακόμα και σε σκέψη η ιδέα μιας ενωμένης Ευρώπης, είχαν διατυπώσει και οραματισθεί μια Ευρώπη απαλλαγμένη από το κεφάλαιο και τους εθνικισμούς, μια ομόσπονδη Ευρώπη των εργαζόμενων. Οι ιδέες αυτές ακόμα είναι επίκαιρες. Επίκαιρες γιατί αποκαλύπτουν από τη μια την καπλίευση από το κεφάλαιο της επιθυμίας των λαών για ειρήνη, επίκαιρες γιατί θέτουν τη συνεργασία αυτή σε άλλες βάσεις, με άλλες αξίες και άλλες αρχές, προς όφελος όλων των ανθρώπων και όχι κάποιων τάξεων.

γκα πρέπει να απορρίψει ειλικρινά κάθε συμμαχία αυτού ή εκείνου του εθνικού τμήματος της ευρωπαϊκής δημοκρατίας με τα μοναρχικά κράτη, ακόμη κι όταν αυτή η συμμαχία θα 'χε για στόχο την επανακατάκτηση της ανεξαρτησίας ή της ελευθερίας μιας καταπιεζόμενης χώρας, μια τέτοια συμμαχία δε θα μπορούσε να οδηγήσει παρά σε αυταπάτες και θα 'ταν ταυτόχρονα μια προδοσία εναντίον στην επανάσταση.

10) Αντίθετα η Λίγκα, επειδή είναι η Λίγκα της ειρήνης και επειδή έχει πειστεί ότι η ειρήνη δε θα μπορέσει να κατακτηθεί και να θεμελιωθεί παρά μόνο πάνω στην πιο στενή και πλήρη αλληλεγγύη των λαών μέσα στην δικαιοσύνη και την ελευθερία, πρέπει να διακηρύξει έντονα τις συμπάθειες της για κάθε εθνική εξέγερση ενάντια στην καταπίεση, είτε ξένη είτε αυτόχρονα, δοσμένου ότι μια τέτοια εξέγερση γίνεται στο όνομα των άρχων μας και για το συμφέρον των λαϊκών μαζών, αλλά όχι με την φιλοδοξία πρόθεση να ιδρυθεί ένα ισχυρό κράτος.

11) Η Λίγκα πρέπει να κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο ενάντια σε ό,τι αποκαλείται δόξα, μεγαλείο και Ισχύς των Κρατών. Σε όλα αυτά τα ψεύτικα και κακοποιά είδωλα για τα οποία κατακρουαγούνται εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα, αντιπαράθετουμε την δόξα της ανθρώπινης ευφυΐας που εκδηλώνεται στην επιστήμη και σε μια παγκόσμια ευημερία θεμελιωμένη πάνω στην εργασία, την δικαιοσύνη και την ελευθερία.

12) Η Λίγκα θ' αναγνωρίσει την εθνικότητα σαν ένα φυσικό γεγονός. Έχει αναμφισβήτητα δικαίωμα σε μια ελεύθερη ύπαρξη και ανάπτυξη, αλλά όχι σαν αρχή, γιατί κάθε αρχή πρέπει να φέρει τον χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης και η εθνικότητα δεν είναι αντίθετα παρά ένα αποκλειστικό, διαχωρισμένο γεγονός. Η λεγόμενη αρχή της εθνικότητας, όπως την έχουν θέσει στις μέρες μας οι κυβερνήσεις της Γαλλίας, της Ρωσίας και της Πρωσίας, ακόμη και πολλοί Γερμανοί, Πολωνοί, Ιταλοί και Ούγγροι πατριώτες δεν είναι παρά ένα παράγωγο που αντιπαράθετουμε από την αντίδραση στο πνεύμα της επανάστασης: έντονα αριστοκρατική στο βάθος της, σε βαθμό που να υποτιμά τις διαλέκτους των μη εγγράμματων πληθυσμών, αρνούμενη σιωπηρά την ελευθερία των επαρχιών και την πραγματική αυτονομία των κοινοτήτων, και υποστηριζόμενη σ' όλες τις χώρες όχι από τις λαϊκές μάζες, των οποίων θυσιάζει συστηματικά τα πραγματικά συμφέροντα σ' ένα λεγόμενο κοινό καλό, το οποίο δεν είναι ποτέ παρά μόνο εκείνο των προνομιούχων τάξεων, αυτή η αρχή δεν εκφράζει τίποτα άλλο εκτός από τα υποτιθέμενα ιστορικά δικαιώματα και τη φιλοδοξία των Κρατών. Το δικαίωμα της εθνικότητας δεν μπορεί λοιπόν ποτέ να θεωρηθεί από τη Λίγκα παρά σαν ένα

από τα φυσικά επακόλουθα της υπέρτατης αρχής της ελευθερίας, παύοντας να 'ναι ένα δικαίωμα από τη στιγμή που τίθεται είτε ενάντια στην ελευθερία είτε ακόμη και πέρα από την ελευθερία.

13) Η ενότητα είναι ο στόχος, προς τον οποίο τείνει ακατάχετα η ανθρωπότητα. Αλλά γίνεται μοιραία καταστροφική για την ευφυΐα, την αξιοπρέπεια, την ευημερία των ατόμων και των λαών, κάθε φορά που διαμορφώνεται πέραν της ελευθερίας, είτε με την βία, είτε υπό την εξουσία μιας κάποιας θεολογικής, μεταφυσικής, πολιτικής ή ακόμα και οικονομικής ιδέας. Ο πατριωτισμός που τείνει στην ενότητα πέρα από την ελευθερία, είναι ένας κακός πατριωτισμός, πάντοτε ολέθριος για τα λαϊκά και πραγματικά συμφέροντα της χώρας που προφασίζεται ότι εξυψώνει και υπηρετεί, φίλος, συχνά χωρίς να το ξέρει, της αντίδρασης, εχθρός της επανάστασης, δηλαδή της χειραφέτησης, των εθνών και των ανθρώπων. Η Λίγκα δεν μπορεί ν'

αναγνωρίσει παρά μια μόνο ενότητα: εκείνη που θα εγκαθιδρυθεί ελεύθερα από την ομοσπονδικοποίηση αυτονομών μερών μέσα στο σύνολο, έτσι ώστε αυτό, παύοντας να 'ναι η άρνηση των ιδιαίτερων δικαιωμάτων και συμφερόντων, παύοντας να 'ναι το κοιμητήριο όπου έρχεται βία για να θαφτεί κάθε τοπική ευημερία, θα γίνει αντίθετα η επιβεβαίωση και η πηγή όλων αυτών των αυτονομιών και κάθε τέτοιας ευημερίας. Η Λίγκα θα επιτεθεί επομένως σθε- ναρά ενάντια σε κάθε θρησκευτική, πολιτική, οικονομική και κοινωνική οργάνωση που δεν θα 'χει διαποτιστεί απόλυτα απ' αυτή τη μεγάλη αρχή της ελευθερίας: χωρίς αυτή, δεν υπάρχει καθόλου ευφυΐα, καθόλου δικαιοσύνη, καθόλου ευημερία, καθόλου ανθρωπιά....».

Η Βαλκανική Άνοιξη

**Συνέντευξη
με μια Βόσνια αναρχική**

•Γεια, θα ήθελες να παρουσιάσεις τον εαυτό σου; να μας πεις για εσένα;

•Είμαι Βόσνια αναρχική, με λένε Λο Μπουζντιάκ. Βλέπω ότι παρουσιάζεται κείμενα για την επανάσταση στη Βοσνία, αλλά αυτό που συμβαίνει εδώ δεν είναι •ακόμα τουλάχιστον• επανάσταση. Την επομένη μέρα από τις 7 Φεβρουαρίου (την ημέρα των μαζικών διαδηλώσεων) οι δρόμοι ήταν άδαιοι και η αστυνομία είχε τον έλεγχο. Την νύχτα μας διέλυσαν με τη κρίση αερίων. Τα ΜΜΕ μετέδωσαν για δακρυγόνα αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια. Η αστυνομία πετούσε κρότου λάμψης πάνω στον κόσμο. Είδα ανθρώπους σε κατάσταση σοκ αλλά δεν έκλαιγαν, δεν ήταν αυτά δακρυγόνα. Στο στόμα η γεύση ήταν όξινη. Τι να σου λέω, πραγματικά καλά! Αφού το κέντρο του Σαράγεβο είχε δηλητηριαστεί, τρέξαμε προς όλες τις κατευθύνσεις. Περίπου μετά από 2 ώρες μου τηλεφώνησε φίλος και είπε πως η αντιτρομοκρατική είναι σπίτι του, τον συνέλαβαν και ότι του πήραν τον υπολογιστή και τα αρχεία του. Ακόμα ένας σύντροφος συνελήφθη το βράδυ. Συνολικά συνελήφθησαν 33 άτομα. 9 από αυτούς στο σπίτι τους, μερικοί ήταν παιδιά κάτω των 18 ετών. Εγώ η ίδια είδα να συλλαμβάνουν ένα ένα αγόρι 16 ετών. Προσπάθησα να τον προστατέψω αλλά 6 αστυνομικοί μου έδειξαν τα όπλα τους, και ο ένας το ακούμπησε στο αγόρι. Κατά τις 9 φτάσαμε στο αστυνομικό τμήμα και απαιτήσαμε την απελευθέρωση τους

•Πες μας, ο κόσμος στη Βοσνία έχει όπλα;

•Ναι έχει. Η χώρα από τον καιρό του πολέμου υπάρχουν όπλα που έμειναν εδώ. Αλλά ο κόσμος δεν θα τα χρησιμοποιήσει τώρα. Αυτό θα συμβεί μόνο αν η αστυνομία χρησιμοποιήσει πρώτα όπλα.

•Υπάρχουν πολλοί αναρχικοί στη Βοσνία και την Ερζεγοβίνη;

•Όχι πάρα πολλοί. Το αναρχικό κίνημα στη Βοσνία είναι πολύ μικρό σε ηλικία. Πριν 3 χρόνια όταν άρχισα να είμαι ενεργή προς αυτή την κατεύθυνση στο Σαράγεβο δεν υπήρχαν καθόλου αναρχικοί. Σε όλη τη Βοσνία υπήρχαν λίγοι και σε μεγάλη απόσταση ο ένας από τον άλλο. Αρχίσαμε να προπαγανδίζουμε τις ιδέες μας στους δρόμους και στο ίντερνετ. Μας πλησίασαν άτομα αρκετά φιλικά. Όσο για τους αναρχικούς σήμερα, δεν έχουμε μια οργάνωση αλλά μια κοινή πλατφόρμα τους slobodari (ελευθεριακοί) και διάφορους αναρχικούς που δεν ανήκουν πουθενά οι οποίοι απλά συγκεντρώνονται γύρω απ' την κοινή ιδέα. Διάφοροι τώρα προσπαθούν να δημιουργήσουν μια οργάνωση, θα δούμε πως θα πάει αυτό.... Οφείλω να πω ότι οι αναρχικοί είναι πολύ δραστήριοι στις διαδηλώσεις στη Βοσνία. Συμμετέχουμε στον Βαλκανικό Μαύρο Σταυρό ενώ κατά την διάρκεια των διαδηλώσεων κάναμε την πρωτοβουλία "food not bombs" κατι σαν "δωρεάν κουζίνα"

•Τώρα στην Βοσνία γίνονται συνελεύσεις φοιτητών, ανέργων, εργαζομένων, κατοίκων κτλ. όπου διατυπώνουν διάφορα αιτήματα και κριτικάρουν όλα τα κόμματα. Αυτό είναι η Άμεση Δημοκρατία. Συμμετέχετε σε κάτι τέτοιο; το σπρίζετε; Στηρίζεται την ιδέα της άμεσης δημοκρατίας ως εναλλακτικό πολιτικό σύστημα;

•Ναι φυσικά και παρουσιάζουμε τις ιδέες μας σε όλες τις συνελεύσεις. Για παράδειγμα σήμερα μόνο είχε 3 συνελεύσεις στις οποίες πήγαμε. Στις συνελεύσεις που γίνονται οι κάτοικοι λαμβάνουν αποφάσεις για διάφορα ζητήματα και αιτήματα περί του τι να πουν στην κυβέρνηση. Τώρα αυτό που προτείνουμε εμείς είναι η οργάνωση τέτοιων συνελεύσεων σε κάθε γειτονιά του Σαράγεβο. Χωρίς άμεση δημοκρατία δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Σκοπός μας είναι η οργάνωση πολλών τέτοιων συνελεύσεων και μετά να υπάρχουν ένας • δύο εκπρόσωποι από κάθε συνέλευση για να διατυπωθεί η συνολική άποψη τις πόλης. Ονομάζουμε αυτές τις συνελεύσεις "παραγωγή δυνατοτήτων". Στην αρχή σκεφτόμουν ότι όλα είναι μάταια και κανένας δεν υποστηρίζει τις ιδέες περί λαϊκών συνελεύσεων, ή ότι θα βρούμε μπροστά μας τους μαλά-

κας των ΜΚΟ. Αλλά ευτυχώς ήμουν λάθος.

•Και πως παρουσιάζετε την μελλοντική κοινωνία, στην περίπτωση ας πούμε που οι διαδηλώσεις στην Βοσνία πάρουν τη σωστή κατεύθυνση; Τι δομές θα έχει; Πως θα είναι η αναρχική κοινωνία; Τι σχέση θα έχουν αυτές οι συνελεύσεις με τα εργοστάσια και τις γειτονιές;

•Ναι, η αλήθεια είναι ότι στην αρχή αμφέβαλα πολύ για το ότι θα "γίνει άμεσα" η κοινωνία αναρχική, αλλά προσπαθούμε να το πιστέψουμε. Οι συνελεύσεις είναι ένα υπέροχο πράγμα, όχι μόνο γιατί ο καθένας να εκφράσει τις ιδέες του και τα αιτήματα του, αλλά γιατί εκεί οι άνθρωποι γνωρίζουν πραγματικά ο ένας τον άλλο, μιλάνε για τα πραγματικά και κοινά τους προβλήματα, με τους οποίους όλους αυτούς ποτέ πριν δεν είχα συναντηθεί, και νιώθει μια ενέργεια. Νέοι άνθρωποι που όλοι τους θεωρούσαν προβληματικούς, έρχονται και συμμετέχουν στις συζητήσεις και στην δημιουργία πολιτικών αιτημάτων. Εδώ σε αυτό το κίνημα πραγματώνεται η ψυχή του αναρχισμού, οι άνθρωποι δεν πιστεύουν πλέον στα κόμματα, αυτοοργανώνονται ακόμα και αν δεν έχουν ιδέα από αναρχισμό. Γιαυτό πιστεύω ότι πολλοί στην Βοσνία είναι αναρχικοί βαθιά μέσα τους. Αυτό που δεν μπορώ, από εδώ από την Βοσνία να καταλάβω είναι γιατί τα αντιπολιτευόμενα

ΣΑΡΑΓΕΒΟ - ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΛΑΟΥ

κόμματα συμμετέχουν στο Ουκρανικό Μαϊντάν.

Εδώ κάτι τέτοιο είναι εντελώς αδύνατο, με τη μαζία δουν κάποιον περίεργο ρωτούνε " εσύ δεν είσαι από το τάδε κόμμα, τι ήρθες εδώ;" Εδώ όλοι συχαίνονται τα πολιτικά κόμματα ακόμα και αυτά της αντιπολίτευσης

•Τι έγινε και τα κόμματα στην Βοσνία είναι τόσο απαξιωμένα;

•Οι άνθρωποι εδώ είναι πολύ απογοητευμένοι με τα κόμματα. Κυρίως γιατί πολλοί πέθαναν εδώ 20 χρόνια πριν λόγω του πολέμου, έναν πόλεμο που τον ξεκίνησαν τα κόμματα για το χρήμα και για πολιτικά συμφέροντα. Σήμερα ο κόσμος συνειδητοποιεί ότι τα κόμματα ποτέ δεν δουλεύουν για τα συμφέροντα του κόσμου,αλλά έχουν δική τους ατζέντα και συμφέροντα, και γιαυτό συνεργάζονται και με άλλα κόμματα. Για παρόμοιους λόγους υπάρχει και τεράστια δυσάρεσκεια και για τις ΜΚΟ, αφού και αυτές δουλεύουν για τα συμφέροντα τους και χρηματοδοτούνται από την Αμερική.

•Είναι αλήθεια ότι στις διαδηλώσεις συμμετέχουν πολλοί εργάτες, κυρίως άνεργοι λόγω των ιδιωτικοποιήσεων;

•Φυσικά. Οι πορείες ξεκίνησαν από τους εργάτες. Οι εργάτες στην Τούζλα διαδήλωναν κάθε τετάρτη για 3•4 μήνες. Μετά πολλοί ενώθηκαν μαζί τους και προσπάθησαν να μπουν σε

κυβερνητικά κτήρια, γιατί ήταν πεπεισμένοι ότι η κυβέρνηση δεν θέλει να κάνει τίποτα για όλα αυτά τα προβλήματα. Τώρα οι συνελεύσεις γίνονται στο κτήριο του κέντρου νεολαίας στο Σαράγεβο, στον χώρο για τις συναυλίες. Στην αρχή θέλαμε να το κάνουμε σε άλλο μέρος αλλά δεν χωρούσε ο κόσμος εκεί και έτσι απαιτήσαμε να μας δοθεί αυτό το κτήριο. Όπως έγινε και στην Τούζλα όπου ο κόσμος ανάγκασε την τοπική κυβέρνηση να δώσει οποιοδήποτε δημόσιο κτήριο για να πραγματοποιούνται συνελεύσεις. Και να οι εργάτες συμμετέχουν στις διαδικασίες αυτές, πλήθος εργατών. Εδώ δεν έχουμε "αστούς". Στην αρχή αρκετά golden boys συμμετείχαν στις διαδηλώσεις, αλλά όταν είδαν που πάει το πράγμα, η κόρη ενός από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες στο Σαράγεβο έγραψε ότι δεν θέλει να νιώθει κομμάτι της "επανάστασης", μιας διαδικασίας που μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να παραδώσει στις φλόγες την περιουσία της.

•Είναι πιθανό στο μέλλον να δούμε τον έλεγχο των εργοστασίων από τους εργάτες; Να περάσουν δηλαδή τα εργοστάσια υπό εργατικό έλεγχο;

•Ναι είναι, και γενικά σχεδιάζουμε να διατυπώσουμε τέτοια αιτήματα. Αλλά πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Βήμα βήμα πρέπει να δείξουμε

ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Η πρώτη Ελληνική Αναρχική οργάνωση

Στα 1876, οι αναρχικοί της Πάτρας τολμούν να εκδώσουν στην εφημερίδα τους και το καταστατικό τους. Συνελίφθησαν όλοι από το μοναρχικό καθεστώς του βασιλιά Όθωνα. Τα μέλη του συλλόγου εξέτισαν πολύμηνες φυλακίσεις.

Η εφημερίδα και το τυπογραφείο κατασχέθηκαν και αυτός ο βαθιά αμεσοδημοκρατικός και ανθρώπινος λόγος τους, αργότερα συκοφαντήθηκε και από τους αυταρχικούς σοσιαλιστές και μαρξιστές, σαν ρομαντικός και ουτοπικός. Ο «Δημοκρατικός Σύλλογος» συγκροτείται στα 1876 και το Ιδεο-λογικό του όργανο είναι η εφημερίδα «Ελληνική Δημοκρατία», πρωτοεκδίδεται τον Μάιο του 1877. Ο Σύλλογος θα προχωρήσει στη δημοσίευση ενός πολιτικού προγράμματος που βασίζεται στην αποδοχή της ανάγκης μιας επα-

Κατάκολο. Από τα χρόνια που μεσουρανούσε το εμπόριο της σταφίδας

νάστασης, που θα καταστρέψει το κράτος και θα πραγματοποιήσει την «... διά της αδελφούνης και παιδεύσεως τήν πάλη εναντίον τής πτώχειας και τής αμάθειας, διά τήν δημιουργίαν ενός νέου

άνθρωπου ...». Καταστατικό του Δημοκρατικού Συνδέσμου του Λαού: Πειπεισμένοι ότι η φτώχεια και η αμάθεια είναι οι μεγαλύτερες πληγές του λαού, ότι από αυτά τα δύο πηγάζει κάθε κοινωνική αθλιότητα, επομένως, η ελευθέρωσής μας από την φτώχεια και την αμάθεια πρέπει να είναι ο ανώτερος σκοπός καθενός όπου θέλει να εργασθεί ειλικρινώς υπέρ της Πατρίδος, ότι η ελευθέρωσις αυτή ενδιαφέρει όλους μας, διότι σκοπεύει να φέρει γενικὴν ισότητα εις τα δικαιώματα και τα καθήκοντα όλων και θα έχει ως βέβαιον αποτέλεσμα και την απελευθέρωσιν των αδελφών μας, οι οποίοι είναι εις την δουλείαν, ότι δια να ελευθερωθῆι ο Λαός, ο οποίος υποφέρει, πρέπει να σπικωθεί αυτός ο ίδιος, να ζητήσει την ελευθέρωσίν του και πρώτοι πρέπει να συνδράμουν όσοι εννοούν το καθήκον τους. Φρονούντες

Ότι η ελευθέρωσις αυτή εξαρτάται κατά μέγα μέρος από την πολιτικὴν χειραφέτησιν του Λαού. Και βασιζόμενοι εις την ιστορίαν μας, και εις το ότι κάθε άνθρωπος επλάσθη ελεύθερος και κύριος του εαυτού του, Συσταίνομεν τον Δημο-

κρατικόν Σύνδεσμον του Λαού, Ὅπως ενωμένοι ζητήσωμεν με ὅλας μας τας δυνάμεις την εφαρμογὴν του δημοκρατικῆς συντάγματος με τους ἐξῆς ὅρους:

Α'. Ἄκραν αποκέντρωσιν και τελείαν αυτοδιοίκησιν των Δήμων, δηλαδή κάθε Δήμος να είναι ὅλως διόλου ανεξάρτητος και να διοικείται μό- νου του.

Β'. Πλήρην ελευθερίαν του ατόμου.

Γ'. Κάθε εξουσία να είναι υποταγμένη εις την κυριαρχίαν του Λαού κατ' ευθείαν. Ο Δημοκρατικός Σύνδεσμος του Λαού θεωρεῖ εκθροῦς του ὅλους ὅσους προσπαθοῦν να διατηρήσουν την σημερινὴν κατάστασιν.

Αναγνωρίζει ως νόμον την Ἀλήθειαν, την Δικαιοσύνην και την Ἠθικήν. Και δέχεται δια μέλη του κάθε Σωματείου ἢ και άτομον το οποίο ἴθελε παραδεχθεῖ το παρὸν Καταστατικόν.

Πηγή: <http://ngnm.vrahokipos.net/index.php/part03?showall=1&limitstart=>

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ἐνόησα πλέον ότι ὅλοι - Μοναρχικοί, Συνταγματικοί, Δημοκράται, Σοσιαλισταὶ κλπ - εἶνε ψεύτες, και ότι ὅλοι αυτοί, θέλοντες να εργασθῶν, προσφέρονται προθύμως να με υπηρετήσουν δῖθεν, πράγματι δε να απολαύσουν αυτοί εκ των στερήσεών μου και να ζήσουν ευτυχῆς αυτοί κατ' ὄλην των τὴν ζωὴν εις βάρος μου, αναγκάζοντες ἐμένα να εργάζομαι δια να διατάσσουν αυτοί και να καρποῦνται αυτοί.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι δεν θέλω πλέον να εκλέγω με τα χέρια μου τους τυράννους μου, επικυρώνων οὕτω κάθε τετραετίαν δια της εφευρέσεώς των - της ψήφου το επαχθές αυτό κοινωνικόν Συμβόλαιον, το οποίον με συγκρατεῖ μέσα στην ἀπόγνωσιν, στον μαρασμόν και στον θάνατον.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι δεν θέλω πλέον να τρέχω κάθε 4ετίαν, σα σκύλος να εκλέξω δια της κάλπης, ἐγὼ ο ἴδιος τους τυράννους που θα λάβουν ενεργόν μέρος εις την λειτουργίαν του συστήματος αυτού, δια να κατασυντρίψουν τους αδυνάτους ἐάν ζητήσουν λίγο ψωμί στην πείνα τους, πληρώνων, ἐγὼ, αυτούς δια το ἀποτρόπαιον των ἔργων με κρίμα, με προνόμια, με τιμὰς.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ἐπαυσα να περιμένω πλέον την σωτηρίαν μου από το θαῦμα της ψήφου μου. Πέρασε η εποχὴ των θαυμάτων, των μάγων, των αγίων, των πνευματιστῶν, της ψήφου. Σπάζω το κοιμβολόγιον αυτό των θαυμάτων και αναλαμβάνω την πρωτοβουλίαν μου, οργανούμενος οικονομικῶς και μακράν από την πολιτικὴν σαπίαν των επιτηδείων, ως ἐνοήσας πλέον ότι η χειραφέτησίς μου θα συντελεσθῆ τότε μόνον και θα ἐπδοθῆ ο ἴδιος πλέον - δια της οργανώσεώς μου - εις την ἀποκατάστασιν της θέσεώς μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι θέλω την εξαφάνισιν πλέον του αισχροῦ τούτου ἐμπορίου, όπου οι ἄνθρωποι αναγκάζονται να πουλοῦν τα χέρια τους, την ικανότητά τους, τας γνώσεις των, τα κρέατά τους, τας θυγατέρας των, τους υιοὺς των, τας οικογενεῖας των, τας φιλίας των, και να τους εκμεταλλεύονται οι τραπεζίται, οι ἔμποροι, οι βιομήχανοι, οι μεσίται, η θρησκεία, η γραφειοκρατία, το κράτος, και να εκμεταλλεύεται ο ἰατρός τον ἄρρωστο, ο παπὰς τον πεθαμμένο και να τρέχουν ὅλοι σα στραβοὶ στον κατήφορο του εξευτελισμοῦ των, προσέχοντες μόνον στο κρίμα, στην φιλοδοξία και στην ἀπόλαυσιν του κτηνώδους των ἐγωισμοῦ.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι θέλω την εξαφάνισιν πλέον αυτού του ἀγοράζοντος και πωλούντος την χαμοζωὴν του, συρφετοῦ που ἀπαρτίζει την σημερινὴν Κοινωνίαν, και την ἀναδημιουργίαν μιας νέας και ελευθέρας κοινωνίας δια των οργανώσεών μου, ἐντὸς των οποίων και μόνον το άτομον θα εὕρη πλήρη την ελευθερίαν και την ἀξιοπρέπειάν του.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ἐκατάλαβα πλέον ότι αυτοί που παίρνουν μια ἐτικέττα Ελευθεροφρόνων, Φιλελευθέρων, Σοσιαλιστῶν κλπ. και κολλοῦν σαν ψείρες ἀπάνου στην ψῶρα μου με την ὑπόσχεσιν ότι θα την θεραπεύσουν, δεν κἀνουν τίποτε ἄλλο παρά να αυξάνουν την φαγοῦρα της, ἀνοίγοντες βαθύτε-

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Παρήλθεν ἤδη αἰώνας ἀφ' ὅτου οι ἀστοὶ εφεύρον το μέσον της ψήφου, δια να καταπνίγουν δὶ' αὐτοῦ τους πόθους του λαοῦ, και να τον κρατοῦν στην αθλιότητα, τούτου, ἐπὶ τόσα ἔτη να κἀμουν να πιστέψῃ ότι αὐτός - ο πεινασμένος, ο κουρελιάρης, ο ἄθλιος - εἶνε ο Κυρίαρχος, αυτοί δε οι υπηρέται του. Και ἐπὶ 120 ἔτη τώρα πίστευα κ' ἐγὼ ο ἐργάτης - βιομήχανος ἢ ἀγρότης - το ψεῦδος των αὐτῶν ὡς ἀλήθειαν, την κοροιδίαν τους αὐτὴν ὡς σοβαρότητα. Και ἐτυραννήθην παντοιοτρόπως, και ἐβασανίσθη ἐπὶ γενεὰς γενεῶν δια να φέρω «τους καλύτερους» εις τα πράγματα, ὡπως με υπηρετήσουν, και οι ἐκλεκτοὶ μου αυτοὶ υπηρέται, ἐρχόμενοι στα πράγματα, πρώτον μέλημα εἶχαν πάντοτε πως να με βυθίσουν περισσότερο μέσα στο βούρκο της αθλιότητος, ἀπολαμβάνοντες ἐκ της δυστυχίας μου και ζώντες ἐκ του θανάτου μου.

Αρκεὶ πλέον ὡς ἐδῶ. Παύω πλέον του να ἐχῶ τον τίτλον του Κυρίαρχου με υπηρέτας. Δεν θέλω κανενός την υπηρεσίαν, διότι ἀπεφάσισα να υπηρετήσω ο ἴδιος τον εαυτόν μου. Δὶ' ο ἀποφασίζω και λέγω.

ρα τις πληγές της, να με κρατοῦν σε μια ἐλεεινότητῃ κατάστασι ἀπὸ την οποίαν δεν θα ἀπαλλαχθῶ παρά μόνον την ἡμέραν που θα τις πετάξω για πάντα ἀπὸ πάνω μου και θα περιορισθῶ προς θεραπείαν μου εις το σανατόριον της οργανώσεώς μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι εἶδα πλέον ότι δὶ' αὐτοῦ του μέσου διέρχομαι ὄλην μου την ζωὴν στον μισνὸ του βωδίου μου ὀργώνοντας την γη, με ἓνα τίτλο Κυρίαρχου, ἐνῶ αυτοὶ που με παρουσιάζονται ὡς Ἐθνικόφρονες, Φιλελευθέροι, Σοσιαλισταὶ κλπ. δια να με υπηρετήσουν δῖθεν, ἀπολαμβάνουν ὅλας τας φυσικὰς

καλλονὰς, ἀκούουν μουσικὰ αυτοί, την στιγμὴν που ἐγὼ ἀκούω... του βωδίου μου, λούζονται με μυρωδικὰ αυτοί, την στιγμὴν που καθαρίζω ἐγὼ κοπριές, κραπαλοῦν αυτοί, την στιγμὴν που ἐγὼ μισοπεθαμμένος, βρέχω το ξεροκόμματό μου για να το φάγω.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ζύπησα πλέον ἀπ' τον λήθαργον στον οποίον μ' ἐβύθησαν ὅλοι αυτοὶ οι τσαρλατάνοι και εἶδα ότι η φύσις ἐπροίκασε και ἐμένα ὡπως κ' αὐτοὺς με μυαλό για να το ἀναπτύξω ὡς μπορῶ με μάτια δια να βλέπω, ὅτι ὠραίο μ' ἀρέσει, με αὐτὰ δια να ἀκούω ὅσους ἴκους με ευχαριστοῦν, με

ὄσφρησιν δια να μυρίζω ὅτι ευωδιά προτιμῶ, με γεύσι δια να δοκιμάζω ὅτι οὐσία με γουστάρει, με δόντια, στόμαχον δια να μασσῶ και να στέλνω στον στόμαχόν μου ὄσπιν ἀνάγκην ἐχει τροφῆς, με πόδια δια να τα διευσθύνω και να περπατῶ ὅσο θέλω και με χέρια δια να εργάζομαι σύμφωνα με την ἀνάγκην που θα μου παρουσιάζεται προς ἱκανοποίησιν των ἀνωτέρω ὀρέξεών μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ὅλα αὐτὰ τα ὄργανα με τα οποία με ἐπροίκασε η φύσις, δια του μέσου αὐτοῦ της ψήφου, μου τα καθυπέταξαν οι κατεργαρέοι, και καμμιὰ κίνησις πλέον δεν μου μένει ελευθέρη. Ὅλοι μου οι ἀνάγκαι των ματιῶν μου, του μυαλοῦ μου, των αὐτιῶν μου, της μήτης μου, των δοντιῶν μου, του στομάχου μου, των ποδιῶν μου και των χεριῶν μου, ἐξαρτῶνται ἀπὸ το «Ἀποφασίζομεν και διατάσσομεν» των Ἐθνικοφρόνων, των Φιλελευθέρων, των Σοσιαλιστῶν και λοιπῶν βαγαπόντηδων, οι οποίοι προσφέρονται ὡς υπηρέται δῖθεν ἐμοῦ του Κυρίαρχου και με κοροιδεῖουν.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι εἶνε ἐπάναγκες πλέον να βάλω δια των οργανώσεών μου κάθε κατεργάρη στη θέση του καταργῶ το «Ἀποφασίζομεν και διατάσσομεν» εἴτε ἀπὸ τον Γούναρην προφέρεται, εἴτε ἀπὸ τον Βενιζέλον, εἴτε ἀπὸ τον Μπριάν, εἴτε ἀπὸ τον Λένιν. Να «ἀποφασίζετε και διατάσσετε» τα τομάρια σας μόνον του λοιποῦ, διότι ο φυσικός και ἀληθὴς νόμος αὐτὸ λέγει, κάθε άτομον «να ἀποφασίζη και να διατάσση» τον εαυτόν του μόνον σύμφωνα με τας ἀνάγκαις του, καθὼς και κάθε ὀργάνωσις σύμφωνα με τας ἀνάγκαις των μελῶν αὐτῆς.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι η ιστορία με ἐδίδαξε ότι η Πειθαρχία και η Ὑπακοή εις το «ἀποφασίζομεν και διατάσσομεν» των ἄλλων, ἐμπερικλείουν μέσα των ὄλην την κακομοιρία μου, την στέρπησιν και τον θάνατον ὄχι μόνον τον ἐδικόν μου ἀλλὰ και της συζύγου μου και των τέκνων μου, κ' ἐκεῖνων που γεννήθησαν κ' ἐκεῖνων που θα ἔχουν το ἀτύχημα να γεννηθῶν, κατερμημένους οὕτω ολόκληρους οικογενεῖας και ολόκληρα ἔθνη, προς ἀπόλαυσιν μερικῶν φιλοδοξῶν ἀνόπτων, βαρβάρων ἀρχομανῶν, κτηνανθρώπων.

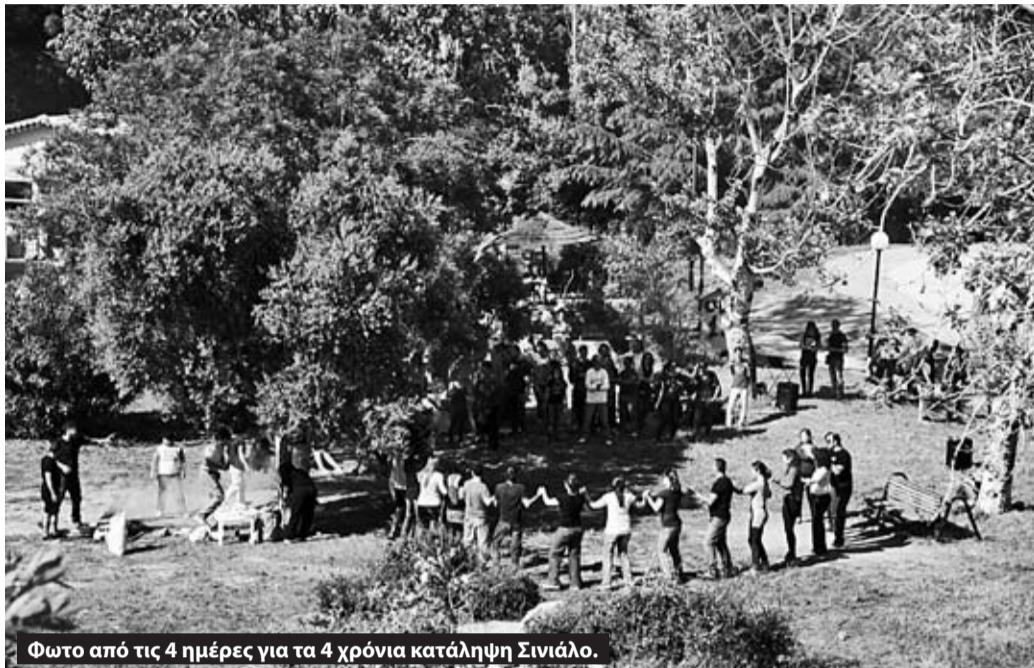
ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι ἀντελήφθη καλῶς πλέον ότι ἓνας φυσικός νόμος ὑπάρχει το Πειθαρχεῖν και Ὑπακοῦειν προς ἱκανοποίησιν των ἀναγκῶν του ὀργανισμοῦ μου, αι οποίαι ἀνάγκαι θα γίνουν βεβαίως αἰσθητοὶ και ἀπὸ τα λοιπὰ μέλη της ὀργανώσεώς μου και θα ἐκπληρωθῶν δὶ' αὐτῆς και μόνης.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Διότι θέλω να ζήσω ελευθέρως πλέον και την ελευθερία μου αὐτὴν εἶνε ἀδύνατον να μου την δώσουν οι οποιοῖδήποτε ἐπιτήδαιοι καιροσκόποι δια του «ἀποφασίζομεν και διατάσσομεν» δὶ' αὐτὸ «ἀποφασίζω και διατάσσω» κ' ἐγὼ τον εαυτόν μου, ἵνα ὀργανούμενος μακράν ἀπὸ κάθε φαυλότητα, ἐπιβάλω προς αὐτούς την ελευθερίαν, δια των ὀργανώσεών μου. Ἐχω δε την πεποίθησιν, ότι, ἐάν, οὕτω σκεπτόμενος, κάθε ἐργάτης λάβη την ἴδιαν ἀπόφασιν με μένα, ἐντὸς ολίγου χρονικοῦ διαστήματος θα δοκιμάσουμε τα καλὰ ἀποτελέσματα των ελευθέρων και ἀππλλαγμένων ἀπὸ κάθε πολιτικὴν σαπίαν ὀργανώσεών μας».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

Φωτο από τις 4 ημέρες για τα 4 χρόνια κατάληψη Σινιάλο.

- Από πότε υπάρχει η κατάληψη Σινιάλο και ποιο ήταν ο λόγος που οδήγησαν στην δημιουργία της κατάληψης;

Η κατάληψη Σινιάλο υπάρχει από τον Μάρτιο του 2010 και αποτελεί απότοκο της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008. Στην εξέγερση του Δεκέμβρη ζήσαμε μια μετατόπιση της ελληνικής κοινωνίας που δεν αφορούσε μόνο την πολιτική αλλά περισσότερο την κοινωνική και φιλοσοφική της φυσιογνωμία. Στην δολοφονία της εφηβικής «αθώτητας» του Γρηγορόπουλου χιλιάδες άνθρωποι δεν είδαν μόνο τα όρια του κρατικού αυταρχισμού αλλά είδαν και τα όρια της δικής τους ανοχής. Η ταυτότητα του εξεγερμένου συμπεριέλαβε πολλές και διαφορετικές υποκειμενικότητες με μια δηλωμένη αποφασιστικότητα να αλλάξει αυτή η κατάσταση. Χωρίς αρχηγούς και ηγέτες, χωρίς διαμεσολαβήσεις, χωρίς ενδιάμεσα αιτήματα. Όλες οι πόλεις ξεσηκώθηκαν και μέχρι και στο τελευταίο χωριό αυτής της χώρας γράφθηκαν συνθήματα στους δρόμους. Κι όταν το κύμα του ξεσηκωμού κωνεύτηκε από την αδηφάγα κανονικότητα, χιλιάδες άνθρωποι έστησαν θύλακες αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης με ενέχυρο τα χαρακτηριστικά του Δεκέμβρη. Η αντεξέγερση που ακολούθησε τους αμέσως επόμενους μήνες μέχρι την «κρίση» ήταν κάτι παραπάνω από αναμενόμενη ως απαντητική κίνηση του κράτους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και

λίγες μόλις μέρες πριν τον ερχομό του μνημονίου προχωρήσαμε στην κατάληψη ενός «σκεδόν παρατημένου» δημοτικού χώρου «κάνοντας έξωση» σε μια ομάδα ναυτοπροσκόπων η οποία τον διαχειριζόταν. Οι ανάγκες μας με ευρεία αποδοχή του περιγύρου πέρασαν πάνω από τα κεκαλυμμένα παραστρατιωτικά κελεύσματα.

- Ποιο είναι το πολιτικό πλαίσιο που λειτουργεί η κατάληψη, ποιο είναι οι στόχοι της και ποιους έχει καταφέρει να πετύχει μέχρι τώρα;

Λειτουργούμε στη βάση δύο πυλώνων. Ο ένας αφορά την αποδόμηση των κυριαρχικών θεσμών: με χαρακτηριστικά αντιεξουσιαστικά, αντικρατικά, αντιοικονομιστικά και αντιθεσμικά ανικνεύουμε τις κυριαρχικές ρηγματώσεις και υπονομούμε μια πολιτική σταθερότητα που σημαίνει σιγή νεκροταφείου για την κοινωνία, δημιουργούμε προϋποθέσεις συλλογικής ανυπακοής στις κυριαρχικές προταγές και είμαστε όσο επιθετικοί χρειάζεται για να υπερασπιστούμε τα χαρακτηριστικά και τις επιλογές μας. Ο άλλος πυλώνας έχει να κάνει με την ανασυγκρότηση του κόσμου που προσβέβουμε κι έχει τρεις κατευθύνσεις: την πολιτική δράση, την απελευθερωτική γνώση και την ελεύθερη δημιουργία. Διαρκώς εμπλουτίζουμε την ταυτότητά μας, τις στοχεύσεις και τους τρόπους στο

πλαίσιο συγκρότησης μιας άλλης πολιτικής, στον αντίποδα της καθεστωτικής της πρόληψης ως διαχείρισης εξουσίας και στην κατεύθυνση της κατάκτησης της συνείδησης της ελευθερίας. Τα μαθήματα αυτομόρφωσης αποτελούν για μας μια αντιδομή που έχει να κάνει με την προσέγγιση της γνώσης έξω και πέρα από τα εργαλεία της αστικής εκπαίδευσης. Δεν στίνουμε ένα ακόμη μηχανισμό εργαλειακής χρήσης της γνώσης αλλά συνδιαλεγόμαστε ανοικτά με τα γνωστικά διακυβεύματα ανατρέποντας και τη σχέση μεταδοτικότητας και μεταγύψης, τους ρόλους μαθητή και δασκάλου, ενσωματώνοντας αυτή την επιλογή μέσα στην ίδια την ουσία της γνώσης. Τέλος, το πεδίο της δημιουργίας θεωρούμε ότι επιβεβαιώνει την απελευθερωτική διαδικασία αφού πρόκειται για μια απελευθέρωση όλων των φαντασιακών και συμβολικών ικανοτήτων των ανθρώπων ενάντια τόσο στην ιδεολογική εργαλειακότητα και την συνηθισμένη περιστολή της έκφρασης όσο και στον εμπορευματολογικό εγκλεισμό της σε κάθε είδους μαγαζιά, είτε πρόκειται για μουσικές σκηνές είτε για μουσεία.

- Ποια είναι η σχέση που έχει αναπτύξει το «Σινιάλο» με την τοπική κοινωνία, με ποιους τρόπους έχει επιτευχθεί αυτή η σχέση και σε τι διαφοροποιείται σε σχέση με άλλα πολιτιστικά ή πολιτικά στέκια της περιοχής;

Η κατάληψή μας βρίσκεται σε μια πλατεία στη μέση ενός μπλοκ εργατικών πολυκατοικιών στο Αιγάλεω. Πρόκειται για μια γειτονιά τόσο ταξικά προσδιορισμένη όσο δεν πάει άλλο. Ο χώρος της κατάληψης είναι προέκταση του δημόσιου χώρου της πλατείας, ανοικτός και προσβάσιμος στη γειτονιά η οποία μπορεί να χρησιμοποιεί όλες τις υποδομές και τις αντιδομές του εγχειρίματος. Όπως γνωρίζουν όσοι/ες δραστηριοποιούνται στις γειτονιές οι σχέσεις παίζουν καθοριστικό ρόλο. Όλοι και όλες γνωρίζονται μεταξύ τους έτσι που είναι αδύνατο να μην πράττεις αυτά που προσβέβεις και συνάμα να πείθεις με τη δράση σου. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν γείτονες που συμφωνούν με το εγχείρημά μας και γείτονες που διαφωνούν. Εκείνο που αποτελεί κοινό κτήμα, ωστόσο, είναι ότι όλες οι λειψυρίες του συστήματος, οι συκοφαντίες των ΜΜΕ, τα αντικοινωνικά στερεότυπα που χρεώνουν στα απελευθερωτικά εγχειρίματα η κυριαρχική προπαγάνδα έχουν καταπέσει. Στο Αιγάλεω υπάρχουν πολιτιστικά στέκια που λειτουργούν ως προπύργια διατήρησης των παραδόσεων διαφόρων «διαίτερων πατριδών» και πολιτικοί χώροι που λειτουργούν ως κομματικά γραφεία. Ως εκ τούτου έχουμε ένα ιδιότυπο «μονοπώλιο» πολιτικής και πολιτιστικής δράσης.

- Το τελευταίο διάστημα οι καταλήψεις βρέθηκαν στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής, κάποιες εκκενώθηκαν βίαια και ταυτόχρονα συκοφαντήθηκαν από τα ΜΜΕ σαν

«κέντρα βίας και ανομιίας», αποκρύβοντας το πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό έργο που παράγουν, αλλά και την ευρεία κοινωνικά αποδοχή που έχουν, γιατί νομίζετε ότι συμβαίνει αυτό;

Πιστεύουμε ότι το καθεστώς δεν επιτρέπει καμία άλλη εκδοχή της πραγματικότητας έξω και πέρα από τη δική του. Κάθε απόπειρα άλλης ποιότητας σχέσεων που πραγματώνουν έναν κόσμο πέρα από και ενάντια στις κυριαρχικές επιλογές κρίνεται ως επικίνδυνη εκτροπή στο βαθμό που η κυριαρχία δεν μπορεί να ξεπεράσει τα δικά της δομικά αδιέξοδα και, εν τω μεταξύ, χρειάζεται μια κλειστή και φοβισμένη κοινωνία. Όσο συμβαίνει αυτό δεν θα επιτρέψει πειραματισμούς άλλης κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης πόσο μάλλον όταν αυτές είναι εμπλέκτες και αποτελεσματικές. Το μέγεθος της καταστολής που βιώνουν οι καταλήψεις είναι η επιβεβαίωση της βαρύτητας που έχουν μέσα στους απελευθερωτικούς πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες.

- Το κίνημα των καταλήψεων στην Ελλάδα με τις τρεις βασικές κατηγοριοποιήσεις του (άτυπες καταλήψεις στέγης, πολιτικές καταλήψεις στέγης και αμειβής πολιτικές καταλήψεις) σε ποιο επίπεδο δυναμικής βρίσκεται και τι μπορεί να προτείνει γενικά, ποιες δομές οργάνωσης, συλλογικοποίησης, αλληλεγγύης και πολιτικής χειραφέτησης κόντρα στο κυρίαρχο μοντέλο ζωής, αλλά και ειδικά, σε αυτούς που είτε απειλούνται από εξώσεις και πλειστηριασμούς κατοικιών, είτε βρίσκονται ήδη άστεγοι;

Κάθε εγχείρημα έχει τα χαρακτηριστικά τα οποία επιλέγουν οι άνθρωποι που μετέχουν σε αυτό. Δεν υπάρχει καμία συνταγή στον τρόπο με τον οποίο ένα εγχείρημα επιλέγει να διαδράσει με τον κοινωνικό του περίγυρο ή να καταθέσει τη συνολικότερη προταγματική του. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορείς να εξάγεις χαρακτηριστικά, στοχεύσεις και δράσεις που δεν περνούν όσους καταρχήν τα προτείνουν. Οι καταλήψεις έχουν τη δυνατότητα να πειραματιστούν κάθε υβριδική τους πρόταση και να την προτείνουν ανοικτά κοινωνικά στο βαθμό που εκτιμούν ότι αυτή λειτουργεί, παράγει αποτελέσματα και μπορεί να πείσει για μια πιο γενικευμένη της εφαρμογή. Υπάρχει, ωστόσο, μια απόσταση από την δυνατότητα μέχρι να γίνει πραγματικότητα κι εκεί κατά την άποψή μας προβάλλονται όλα τα διακυβεύματα. Η αυτοοργάνωση είναι μια πρόταση που ακυρώνεται όταν έχει χαρακτηριστικά εσωστρέφειας. Η αλληλεγγύη ακυρώνεται όταν απευθύνεται μόνο σε αυτούς που μας μοιάζουν πολιτικά και ιδεολογικά. Η αντίσταση ακυρώνεται όταν αναγγέλλεται από τον άμβωνα.

ΙΣΤΟΤΟΠΟΣ <https://sinialo.espinet>

Η Βαλκανική Άνοιξη ΒΟΣΝΙΑ

συνέχεια από σελ. 8

στους ανθρώπους ότι ο καπιταλισμός δεν δουλεύει, να το δείξουμε αυτό χωρίς υπερβολές, και τότε θα μπορούσαμε να διατυπώσουμε αιτήματα τα οποία είναι αδύνατο να διατυπωθούν από τους πολιτικούς. Πέρα από αυτό υπάρχει το ρίσκο της κυβερνητικής βίας. Ο κόσμος τώρα βλέπει ότι ζει σε αστυνομητικό κράτος. Πιο πριν δεν υπήρχε τέτοιο πρόβλημα με την αστυνομία, δεν έδερναν κόσμο στους δρόμους. Τώρα όλοι το βλέπουν, τα κτυπήματα και τις συλλήψεις και αρχίζουν να κατανοούν για ποιού τα συμφέροντα δουλεύει η αστυνομία. Τα ΜΜΕ εδώ προσπαθούν να μας παρουσιάσουν σαν βάνδαλους και σαν κούλικαν. Για παράδειγμα κάνουν ρεπορτάζ για εμάς και λένε ότι έπασαν νεαρό με 13 γραμμωτικών ουσιών, αλλά από το άτομο αυτό το συνέλλαβαν σε μέρος που δεν είχε πορεία, δεν είχε τίποτα

• Θέλω να σε ρωτήσω για αυτό. Στη Ουκρανία υπάρχει ισχυρή παρουσία εθνικιστών στις διαδηλώσεις του Μαϊντάν. Φυσικά η πλειοψηφία του λαού εκεί δεν έχει σχέση με τις εθνικιστικές οργανώσεις. Φαίνεται αυτό που ενώνει τους διαδηλωτές είναι περισσότερο το αίτημα για περισσότερη άμεση δημοκρατία και η μάχη ενάντια σε ένα αστυνομητικό κράτος. Κι όμως μέσα εκεί υπάρχουν και οι εθνικιστές. Πως σχετίζονται οι εθνικιστές με τις πορείες στη Βοσνία;

• Ξέρουμε ότι οι Ουκρανοί διαδηλωτές είναι πιο «δεξιοί» από εμάς εδώ. Αυτό συμβαίνει γιατί στην Βοσνία ο κόσμος συνειδητοποιεί ότι ο εθνικισμός είναι η μάσκα που φοράει το κράτος και τα κόμματα για να κλέψουν τους πάντες. Στην Βοσνία ο κόσμος είδε ξεκάθαρα ηγέτες από διαφορετικά εθνικιστικά κόμματα, να συνεργάζονται ενώ πριν τσακωνόνταν. Έγινε εμφανές ότι αυτές οι μαλακίες δεν φέρνουν λύσεις για τον μέσο άνθρωπο, και ότι οι εθνικιστές αν χρειαστεί και τους συμφέρει θα ενωθούν όλοι εναντίον του οποιουδήποτε.

• Πως έγινε αυτό; Έπρεπε να περάσουν έναν πόλεμο και 20 χρόνια διακυβέρνησης εθνικιστών για να δει ο κόσμος ότι ο εθνικισμός δεν είναι λύση;

• Χμμ Φαίνεται πως έτσι είναι τα πράγματα. Εμείς οι νεότεροι, της νεότερης γενιάς μπουκτίσαμε με την εθνικιστική προπαγάνδα και γίναμε αντιφασίστες. Είδαμε ότι η γενιά των γονιών μας καταστράφηκε παλεύοντας για την «πατρίδα» και την ελευθερία» και πως τελικά όλοι απογοητεύτηκαν από ένα κράτος για το οποίο έχυσαν αίμα. Είναι πολύ σημαντικό ότι τώρα στη Βοσνία ο κόσμος έχει απορρίψει κάθε κουβέντα για «κτύπημα» εναντίον της ομόπονης σερβικής Δημοκρατίας. Ο πρόεδρος τους διαρκώς παίζει αυτό το καρτί και λέει ότι εμείς είμαστε σαν τους Ναζί και θέλουμε να βλάψουμε τους Βόσνιους Σέρβους. Αυτό είναι ένα κατάφωρο ψέμα και οι διαδηλωτές έχουν ξεκαθαρίσει ότι δεν έχουν τέτοια πρόθεση. Οι Σέρβοι θα πρέπει να αποφασίσουν για το μέλλον τους, όχι εμείς. Επίσης δεν είμαστε και εναντίον στο να βοηθήσουμε τους Σέρβους αν χρειαστεί.

• Υπάρχει στο Σέρβικο κομμάτι της Βοσνίας κίνημα διαμαρτυρίας και υπάρχει κάποια επαφή με τους διαδηλωτές της Τούζλας και του Σαράγεβο; Στις μουσουλμανικές και Κροατικές περιοχές; Και πως αλληλεπιδρούν οι διαδηλωτές μεταξύ τους;

• Το Σαράγεβο, το Μοστάρ και η Τούζλα είναι στο βοσνικό κροατικό κομμάτι της ομοσπονδίας. Στις περιοχές της σερβικής δημοκρατίας υπάρχουν διαδηλωτές αλλά όχι μαζικές. Διάφορες

Η κατάσταση τώρα έχει ως εξής: Η Βοσνία και Ερζεγοβίνη, όπως είναι το επίσημο όνομα της χώρας -αποτελείται από ξεχωριστά κομμάτια- το βοσνιακό/κροατικό κομμάτι και το σέρβικο. Έχουμε 3 προέδρους και καμία απόφαση δεν μπορεί να ληφθεί χωρίς την συγκατάθεση και των 3 προέδρων. Αυτό το σύστημα είναι εντελώς στάσιμο, αποτέλεσμα της συνθήκης του Ντεϊτόν. Όμως το σύστημα δεν λειτουργεί, έτσι όπως το βλέπω υπάρχουν 2 λύσεις, ή η ένωση όλων με όλους ή η απόσχιση του σερβικού κομματιού. Αν οι Σέρβοι θέλουν να ζήσουν στο δικό τους κράτος τότε ας το κάνουν, εμείς εδώ θα συνεχίσουμε την επανάσταση μας. Δεν είμαι καζή, δεν θα υποκρέωσω τους Σέρβους να ζήσουν κάτω από μια ενοποιημένη Βοσνία, όπως έκανα οι γονείς μας. Είναι ξεκάθαρο, ότι οι Βόσνιοι έχουν το δικαίωμα να υπερασπιστούν τον εαυτό τους κατά της σερβικής επιθετικότητας αλλά τώρα δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Πρέπει επίσης να γίνει ξεκάθαρο ότι οι στρατιώτες δεν παίρνουν έτσι απλά τα όπλα, αλλά υπηρετούν το κράτος.

• Υπάρχει στο Σέρβικο κομμάτι της Βοσνίας κίνημα διαμαρτυρίας και υπάρχει κάποια επαφή με τους διαδηλωτές της Τούζλας και του Σαράγεβο; Στις μουσουλμανικές και Κροατικές περιοχές; Και πως αλληλεπιδρούν οι διαδηλωτές μεταξύ τους;

• Το Σαράγεβο, το Μοστάρ και η Τούζλα είναι στο βοσνικό κροατικό κομμάτι της ομοσπονδίας. Στις περιοχές της σερβικής δημοκρατίας υπάρχουν διαδηλωτές αλλά όχι μαζικές. Διάφορες

ομάδες προσπάθησαν να οργανώσουν διαδηλώσεις αλλά εθνικιστές τους την έπασαν και φώναζαν «εμείς είμαστε Σέρβοι, δεν θέλουμε τη Βοσνία» κτλ κτλ. Το Μοστάρ είναι χωρισμένο σε 2 μέρη, το μουσουλμανικό και το Κροατικό. αλλά όταν άρχισαν οι διαδηλώσεις ο κόσμος ενώθηκε. Την έπασαν μαζί στα κομματικά γραφεία και συμμετέχουν από κοινού στις συνελεύσεις και παίρνουν μαζί αποφάσεις. Ποτέ δεν πίστευα ότι θα ήταν έτσι τα πράγματα και τώρα είμαι πραγματικά περήφανη που είμαι κομμάτι τους.

• Θεωρείς τον εαυτό σου Βόσνια τελικά; Αυτό δεν σε εμποδίζει να είσαι διεθνίστρια;

Θεωρώ τον εαυτό μου διεθνίστρια, και δεν θεωρώ όμως τους ανθρώπους φασίστες μόνο και μόνο γιατί θεωρούν τον εαυτό τους μέρος ενός έθνους. Υπάρχει διαφορά μεταξύ εθνικότητας και έθνους. Το έθνος είναι μια κρατική κατασκευή, ενώ η εθνικότητα είναι η τοπική ζωή και κουλτούρα, το σχολείο της ζωής. Στις σχέσεις, στην τέχνη, στη καθημερινή ζωή, αυτή την κουλτούρα δεν γίνεται να την αποφύγεις, είναι αυτό που μαθαίνει στους ανθρώπους και πως να ζουν. Πρέπει να είναι κάτι σεβαστό

• Υπάρχει κατά τη γνώμη σου πιθανότητα να εξαπλωθούν οι πορείες σε άλλες χώρες και περιοχές των Βαλκανίων;

• Ναι βέβαια, στο Μαυροβούνιο έχουν ήδη ξεκινήσει οι διαδηλώσεις.

• Ευχαριστούμε για όλα και ευχόμαστε κάθε επιτυχία.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ....

Αλληλέγγυο Μαγείρεμα στον εργάτη Γ, Τετάρτη, 7/05, 17:30

Καθημερινή ιστορία νούμερο 1: μετανάστης, εργάτης σε διασκευαστήριο, με αποδοχές 10 ευρώ τη 12ωρη βάρδια μένει απλήρωτος.
Καθημερινή ιστορία νούμερο 2: το αφεντικό στη διεκδίκηση των δεδουλευμένων απαντά με τον ξυλοδαρμό του εργαζόμενου στη διάρκεια του οποίου μάλιστα βουτάει έγγραφα και χρήματα που ανήκουν στον Γ. (έτσι, για να μην ξεχνάμε και ποιος κάνει κουμάντο στο μαγαζί).
 Τα παραπάνω συμβαίνουν σε προάστιο των Αθηνών. Οι μικρές μανωλάδες της πρωτεύουσας επώαζονται μέσα στην κρίση, στο νομιμοποιημένο ρατσισμό, στην ανοχή και τη σιωπή. Ωστόσο, στο σημείο αυτό, η εξέλιξη

δεν είναι η αναμενόμενη για τους νταήδες της επιχειρηματικότητας: ο Γ. δεν υποκύπτει, δεν μαζεύεται και δίνει μαζί με το σωματείο του (Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων) και συλλογικότητες εδώ και 2 μήνες αγώνα επιβίωσης και αξιοπρέπειας υπερασπιζόμενος αυτόνοτα εργατικά δικαιώματα. Φυσικά, επειδή όπως λέει και η παροιμία «ο νόμος είναι σαν το φίδι, δαγκώνει μονάχα τους ξυπόλητους», αντιμετωπίζει και μήνυση από την πλευρά του πρώην αφεντικού για συκοφαντική δυσφήμιση και παρακίνηση σε διαδηλώσεις. Η δημοσιοποίηση της ακραίας εκμετάλλευσης προφανώς αποτελεί μεγαλύτερο έγκλημα από τη βάνουση παραβίαση στοιχειωδών εργατικών

δικαιωμάτων στο νομικό και πολιτικό πολιτισμό του άγριου νεοφιλελευθερισμού που επελαύνει στη δημοκρατική και ευνομούμενη Ελλάδα. Ο δρόμος της έμπρακτης ταξικής αλληλεγγύης μάς έφερε λοιπόν για μια ακόμα φορά πάνω από τις καταστροφές μας στο Αυτόνομο Στέκι, Ζωοδόχου Πηγής την Τετάρτη 7 του Μάη, όπου διοργανώθηκε Αλληλέγγυο Μαγείρεμα στον εργάτη Γ. με σκοπό τη συνεισφορά στην κάλυψη των δικαστικών εξόδων γιατί όπως όλοι γνωρίζουμε, στον καπιταλισμό η απονομή δικαιοσύνης (όπως και τόσα άλλα) δεν είναι τσάμπα...

<http://autonomosteki.espivblogs.net/>

“Φασισμός α.ε.”

Με επιτυχία εστέφθηκε η αναβληθείσα πρεμιέρα της προβολής της ταινίας “Φασισμός α.ε.”, που διοργανώθηκε από την ομάδα Αντιφασιστική Πρωτοβουλία στα Βόρεια.

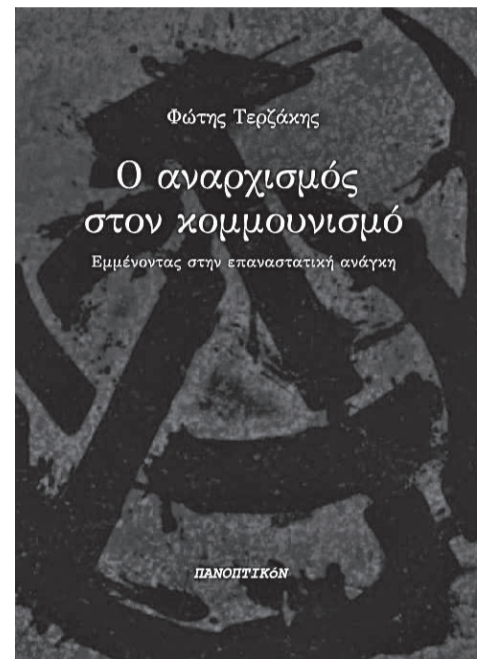
Η προβολή έγινε το Σάββατο 12 Απριλίου, στο κήπο Κατάληψης Κουβέ-

λου, έπειτα από αναβολή δύο ημερών λόγω νεροποντής τη Πέμπτη -ημέρα της πρεμιέρας. Η προσέλευση ήταν ικανοποιητική, και παρά την υγρασία που περόνιαζε, οι θεατές παρακολούθησαν με ενδιαφέρον τη προβολή μέχρι τέλους. Μπαίνοντας το καλοκαιράκι αναμενουμε με ενδιαφέρον τις δωρεάν υπαίθριες προβολές των σχετιζόμενων με το χώρο, συλλογικότητων, που χαρακτηρίζονται από ευαισθησία αλλά και πρωτοτυπία. Άλλωστε ποτέ δε λέμε όχι στο δωρεάν ποιοτικό σινεμά.

Ο Αναρχισμός στον κομμουνισμό Εμμένοντας στην επαναστατική ανάγκη.

Αν «επαναστατική σκέψη» εξακολουθεί να σημαίνει κάτι, πιστεύω, δεν έχει μπροστά της αυτή άλλο δρόμο ανάπτυξης και καρποφορίας από το να άρει τη νοηματική διαφορά, ιστορικά προσδιορισμένη από συνθήκες οι οποίες έχουν ήδη αρθεί, μεταξύ των όρων.

Αναρχισμός είναι μια ορισμένη ερμηνεία, η μόνη ορθή κατά την έννοιά του, όπως θα μπορούσε εύκολα να δειχθεί, του κομμουνισμού· κομμουνισμός είναι το ουσιαστικό περιεχόμενο του αναρχισμού: θα μπορούσαν να παραμείνουν ως νοηματικές αποχρώσεις του συγκεκριμένου μετακαπιταλιστικού οράματος με ειδική έμφαση στην πολιτική διάσταση της αυτονομίας/ αυτοδιαχείρισης, η πρώτη, και στην υλικοκοινωνική διάσταση της κοινότητας των θεμελιωδών αγαθών, η δεύτερη. Και στις δύο περιπτώσεις η σημασία τους οφείλει να επεκταθεί στην ίδια τη φύση, ως δυνητικό υποκείμενο αυτορρύθμισης και ως ισότιμο μέλος της μεγάλης οργανικής κοινότητας του υπαρκτού. Το αναρχικό αίτημα είναι το κομμουνιστικό αίτημα της απελευθέρωσης όλης της δυναστευόμενης ανθρωπότητας (και της φύσης) από τη μάστιγα της κυριαρχίας-εκμετάλλευσης, που στην πράξη σημαίνει: αποεμπορευματοποίηση της εργασίας και της φύσης και συλλογικός έλεγχος των όρων ζωής των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τίποτα λιγότερο δεν έχουμε ν' αντιτάξουμε στον πόλεμο που έχει εξαπολύσει αυτή τη στιγμή ο παγκόσμιος καπιταλισμός ενάντια στην ανθρωπότητα.

links

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ: Συνέλευση Αμαρουσίου: <http://ansinamar.blogspot.gr> Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου (Μαρούσι): <http://epavlikouvelou.squat.gr/> Κατάληψη κτήματος Πραπόπουλου (Καλάνδρι): <http://protonouliaxlandriou.blogspot.gr/> Αυτόδιαχειριζόμενο Στέκι Στρούγκα (Ν. Φιλαδέλφεια): <http://strouga.espivblogs.net/>, **Κατάληψη Σινιάλο:** <https://sinialo.espiv.net/>
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ: Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση: <http://athens.es-e-gr.org/> Αναρχο-συνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσινάντε: <http://rocinante.gr/>
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: <https://athens.indymedia.org>, <http://eagainst.com/>, <http://risinggalaxy.wordpress.com/>, <http://anazopyrosi.espivblogs.net/>, <http://strouga.espivblogs.net/>, <http://antifavoreia.espivblogs.net/>

scherzo? cafe bar

Ξανασκεψού το...

Ένα πολύ σοβαρό περιστατικό εργοδοτικής αυθαιρεσίας συνέβη στη γειτονιά μας. Εδώ που όλοι πίνουν τον καφέ τους ανενόχλητοι στήνεται ένας εργασιακός μεσαίωνας στις πλάτες των εργαζομένων.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Ο Χ. τους τελευταίους τρεις μήνες δούλευε στο Scherzo cafe-bar, κεντρική καφετέρια του Αμαρουσίου. Ο εργοδότης του ο “κύριος” Τυρολόγος “απασχολούσε” τον Χ. δώδεκα ώρες την ημέρα, επτά ημέρες την εβδομάδα. Ο “κύριος” Τυρολόγος έπαψε να πληρώνει τον Χ. και ο δεύτερος μη μπορώντας να έρθει σε συνεννόηση με τον εργοδότη και αντιμετωπίζοντας οικονομικά προβλήματα κατέφυγε στην επιθεώρηση εργασίας. Αφού μάζεψε έγγραφα και υπογραφές που του ζητήθηκαν για να προχωρήσει η διαδικασία, κατέληξε στον “κύριο” Τυρολόγο για να πάρει μια τελευταία υπογραφή και τα δεδουλευμένα του.

Εκεί ο “κύριος” Τυρολόγος θέλησε να του δείξει πως συμπεριφέρονται τα αφεντικά απέναντι σε εργαζόμενους που διεκδικούν. Αφού ξυλοκόπησε άγρια τον Χ. του έκλεψε μια τσάντα με τα προσωπικά του έγγραφα και 200 ευρώ που μόλις του είχε δώσει ως πληρωμή για τρεις μήνες δουλειά. Στη συνέχεια, όταν ο Χ. πήγε στην αστυνομία για να καταθέσει μήνυση, αντιμετώπισε την αδιαφορία της αστυνομίας στις εκλήσεις του να παρθεί υλικό από τις κάμερες του καταστήματος το οποίο θα τον βοηθούσε στον νομικό του αγώνα. Τελικά, ο Χ. κατέληξε στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύτηκε για τρεις μέρες.

Βλέπεις...

ο Χ. είναι εργάτης μετανάστης από το Πακιστάν και πέρα από το εξαντλητικό καθημερινό ωράριο, του είχε επιβληθεί και η εξευτελιστική εκμίσθωση της εργασίας του με 10 ευρώ μεροκάματο. Σαν να μην φτάνουν όλα τα υπόλοιπα το αφεντικό του του είχε κάνει πλαστή πρόσληψη και πλαστή παραίτηση (με λάθος την ημερομηνία στη δήλωση παραίτησης, την οποία κατέθεσε και στην επιθεώρηση εργασίας!). Επίσης τον “απασχολούσε” σπίτι του για προσωπικές του δουλειές, super-market για προμήθειες του μαγαζιού και άλλα.

Στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι.

Κάθε μετανάστης, που ξεφεύγει απ’τους πολέμους και την εξαθλίωση αναζητώντας μια αξιοπρεπή ζωή, αν επιβιώσει από τους φράχτες του Έβρου και τα Φαρμακονήσια, αντιμετωπίζει πογκρόμ, Μανωλάδες, στρατόπεδα συγκέντρωσης, και αφεντικά σαν τον Τυρολόγο.

Κάθε Έλληνας που θα διεκδικήσει το εργατικό του δικαίο έρχεται αντιμέτωπος με εκφοβισμούς, ξυλοδαρμούς, δολοφονίες, επιτάξεις, και απολύσεις.

Στο στόχαστρο του κεφαλαίου εν τέλει βρίσκονται τα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας. Το κράτος νομοθετεί τα σκληρά αντιεργατικά μέτρα και τα αφεντικά τα επιβάλλουν.

Στην ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος και το κεφάλαιο οφείλουμε να απαντήσουμε συλλογικά.

Τα μικρά αφεντικά είναι οι μεγαλύτερες κουφάλες...

Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Περικλής Κοροβέσης

συνέχεια απο σελ. 5

φουσκοδεντριά, αν ο Φρόντντ ήξερε ελληνικά έτσι θα έλεγε την λήμπντο. Είναι η δύναμη της ζωής, αυτή είναι η καύλα και είναι απελευθερωτικά στο σημείο που εγώ καυλώνω – επιθυμώ μια γυναίκα για να δημιουργήσω ζωή, το ίδιο και η επανάσταση, αυτά πάνε μαζί, είναι στην ουσία η επανάσταση της ζωής εναντίον του θανάτου, δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι οι φασίστες στην Ισπανία έλεγαν “viva la muerte”.

Η συμμετοχή και η στράτευση.

Όλοι εμείς που παλεύουμε για μια δίκαιη κοινωνία αισθανόμαστε ότι συμμετέχουμε, είμαστε μέρος της οικογένειας των μεγάλων διανοητών, παπούς μας είναι ο Όμηρος, θείος ο Αισχύλος, ξάδελφος ο Σαίξπηρ, με τον Μολιέρο παίξαμε

στα ίδια θέατρα, είμαστε στρατευμένοι σε ότι καλύτερο έχει δημιουργήσει η ανθρωπότητα.

Αναρχικός χώρος. Γιατί βρίσκεται στο στόχαστρο του κράτους; Γιατί είναι επικίνδυνος.

Κατά την άποψή μου η αριστερά μετά το 74 μετατίθεται στον αναρχικό χώρο, ας το πούμε έτσι γενικόλογα γιατί είναι δύσκολο να αποσαφηνίσω ποιος είναι ο αναρχικός χώρος ακριβώς. Διαμορφώνεται ένα κίνημα χωρίς κεντρικό συντονισμό, αλλά υπαρκτό, αυτός ο χώρος δεν βρίσκεται σε διαπραγμάτευση με την κεντρική εξουσία κι έτσι εν δυνάμει είναι εχθρός. Ο αναρχικός χώρος δεν έχει αναπτύξει καμία σχέση συνδιαλλαγής με την εξουσία, σε αντίθεση με τους άλλους πολιτι-

κούς χώρους εντός του κοινοβουλευτισμού και εκτός, δεν εξαρτάται με οιοδήποτε τρόπο από αυτή την «κοινοβουλευτική δημοκρατία» μπαίνει λοιπόν στο στόχαστρο γιατί δεν μπορεί να ελεγχθεί. Το κράτος είναι ενιαίο μέσα στα χρόνια, έχει εμπειρία καταστολής, έχει μια αδιατάρακτη συνέχεια σε αντίθεση με εμάς που ότι μαθαίνουμε είναι από την ιστορία, είναι ένας φοβερός εχθρός που ξέρει ότι η δύναμη που δεν μπορεί να καταβάλει είναι οι γενικές συνελεύσεις που ανατρέπουν την εξουσία και δημιουργούν τον «δημό», την συλλογικότητα και που δεν μπορεί να την καμφείσει. Τη να καμφείσει όταν συμμετέχουν όλοι, πενήντα-εξήντα, εκατό ποίον να καμφείσει; ποιος είναι ο αρχηγός; κανείς. Αν πάλι για παράδειγμα σε μια αναρχική ομάδα στείλουν

έναν μικρό μπατσάκο να καμφείσει, θα πει αυτοί είναι μια παρέα που συζητούν και φιλοσοφούν, δεν κάνουν κανένα κακό. Αν στείλουν ένα ανώτερο μπάτσο που έχει εκπαιδευτεί στο Χάρβαρντ ή στη ΝΕΔ (National Endowment for Democracy) αυτός θα έλεγε στην αναφορά του ότι αυτοί είναι πολύ επικίνδυνοι γιατί έχουν πολιτική σκέψη και μπορούν να αντιμετωπίσουν κοινωνικά προβλήματα με ένα τρόπο πολύ πειστικό.

Για αυτό πρέπει όλοι να καταλάβουμε ότι μας χρειάζεται μια άλλη μορφή οργάνωσης η οποία θα καταργήσει την εξουσία και στη θέση της θα υπάρχουν οι συλλογικότητες, κάτι που έχει συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν, στο σημείο που αυτές διαμορφώνουν συλλογική σκέψη και πρωτοβουλία. Γιατί δεν αλώνονται, δεν γίνεται.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ

Raoul Vaneigem

Πότε θα ψηφίσω;

Πέρσι, η μικρότερη κόρη μου, γυρίζοντας από το σχολείο μου είπε: «Βρίσκομαι σε μεγάλη αμηχανία. Μου εξήγησαν ότι όλοι έχουν καθήκον να ψηφίζουν. Εν τω μεταξύ, εσύ δεν ψηφίζεις. Εξήγησέ μου γιατί!»

Είχα, τότε, καλά επιχειρήματα, σήμερα είναι ακόμα καλύτερα. Κάποτε οι πολιτικές ιδέες είχαν σημασία στα μάτια των πολιτών και καθόριζαν την εκλογική τους επιλογή. Υπήρχε τότε ένα πολύ ξεκάθαρο όριο ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά, ανάμεσα στους προοδευτικούς και τους συντηρητικούς. Ήδη όμως από τότε φαινόταν καθαρά ότι οι κοινωνικές τακτικές είχαν κερδηθεί πρώτα απ' όλα στους δρόμους, με τις εξεγέρσεις, τις απεργίες ή τις μεγάλες λαϊκές διαδηλώσεις. Οι λαϊκοί ρήτορες και οι κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι σοσιαλιστές και «κομμουνιστές» απέδιδαν κατόπιν στον εαυτό τους τα εύσημα και επωφελούνταν για να ασκούν την επιρροή τους στις μάζες. Χωρίς την αποφασιστικότητα των διεκδικητικών κινημάτων δεν θα υπήρχε ούτε μείωση του χρόνου εργασίας, ούτε πληρωμένες διακοπές, ούτε δικαιώματα περίθαλψης, επίδομα ανεργίας, πρόνοια που οι πολυεθνικές μαφίες κατεδαφίζουν σήμερα, με τη βοήθεια των κυβερνήσεων της δεξιάς και της αριστεράς.

Πολύ σύντομα είδαμε το εργατικό κίνημα να γίνεται γραφειοκρατικό. Φάνηκε ότι τα κόμματα και τα συνδικάτα τα απασχολούσε περισσότερο η αύξηση της εξουσίας τους παρά η προστασία ενός προλεταριάτου που μέχρι τη δεκαετία του 1960 υπερασπιζόταν μια καρδιά τον εαυτό του. Το κόκκινο έγινε ροζ και το ρόδο φυλλορρόπσε. Καθώς ο σοσιαλδημοκρατικός ρεφορμισμός γινόταν καπνός, η απάτη του λεγόμενου «κομμουνιστικού» κινήματος κατέρρεε με τη διάλυση της σταλινικής αυτοκρατορίας, αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο σε μια πραγματικά αποικιοποίηση των μαζών. Η ανάδυση και η κυριαρχία μιας οικονομίας κατανάλωσης ήρθαν όντως στην κατάλληλη στιγμή να αντισταθμίσουν τα δυσάρεστα αποτελέσματα της απο-αποικιοποίησης που οι λαοί του τρίτου κόσμου είχαν αποσπάσει διά της βίας.

Ο μύθος της κοινωνίας της ευδαιμονίας, που προπαγανδίζει ο καταναλωτισμός και που καταγγέλθηκε απ' το Μάη του '68, αποσυντίθεται σήμερα και συνοδεύει στη χρεοκοπία του τον χρηματιστηριακό καπιταλισμό, που η κερδοσκοπική του φύσκα σκάει και αποκαλύπτει γύρω μας το κενό που δημιούργησε το τρελό χρήμα, το χρήμα που χρησιμοποιείται για την αναπαραγωγή του σε κλειστό κύκλωμα (όχι χωρίς να γεμίζουν στο διάβα του οι τσέπες των μαφιόζων μπιζνεσμαν και των πολιτικών, που μόλις ξαναεκλεγούν θα συστήσουν λιτότητα).

Εν τω μεταξύ το σουπερμάρκετ έγινε το πρότυπο της δημοκρατίας: διαλέγουμε ελεύθερα οποιοδήποτε προϊόν, φτάνει να το πληρώσουμε βγαίνοντας. Το σημαντικό για την οικονομία και αυτούς που επωφελούνται είναι να μας κάνουν να καταναλώνουμε οτιδήποτε για να ανεβαίνει ο τζίρος. Μέσα στην πελατειακή πολιτική που μας μασιτίζει σήμερα, οι ιδέες δεν έχουν περισσότερη αξία από ένα διαφημιστικό φυλλάδιο. Αυτό που μετράει για τον υποψήφιο είναι να μεγαλώσει την εκλογική του πελατεία, ώστε να πάνε οι δουλειές του καλύτερα για τα εγωιστικά του συμφέροντα.

Τι θα πει πραγματικά δημοκρατία; Μια συνέλευση πολιτών διαλέγει αντιπροσώπους για να υπερασπιστούν τις διεκδικήσεις της, τους δίνει εντολή να την εκπροσωπούν και τους ζητάει να δώσουν λόγο για την επιτυχία ή την αποτυχία της αποστολής τους. Όμως, σε τι θα με κερσοπούσαν αυτοί που: –κλέβουν τον δημόσιο πλούτο,

–χρησιμοποιούν τους δασμούς και τους φόρους των μισθωτών και των μικροεπαγγελματιών για να

Εν τω μεταξύ το σουπερμάρκετ έγινε το πρότυπο της

δημοκρατίας: διαλέγουμε ελεύθερα οποιοδήποτε

προϊόν, φτάνει να το πληρώσουμε βγαίνοντας.

Το σημαντικό για την οικονομία και αυτούς που

επωφελούνται είναι να μας κάνουν να καταναλώνουμε

οτιδήποτε για να ανεβαίνει ο τζίρος.

ξελασπώσουν τις καταχρήσεις των μπάγκοτερ,

–διαχειρίζονται τα νοσοκομεία σαν κερδοσκοπικές επιχειρήσεις χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους ασθενείς,

–προωθούν τα σχολεία-στρατόπεδα και κατασκευάζουν φυλακές και κλειστά κέντρα αντί να πολλαπλασιάζουν τα μικρά σχολεία,

–υποστηρίζουν τις μαφίες των αγροτικών προϊόντων που εκτρέφουν τη διατροφή από τη φύση,

–καταστρέφουν τους τομείς προτεραιότητας (μεταλλουργία, υφαντουργία, κατοικία, ταχυδρομεία, μεταφορές, υαλοποιία, εργοστάσια αγαθών χρήσιμων στην κοινωνία);

Απ' την άκρα αριστερά ως την άκρα δεξιά, αυτό που προέχει είναι η αναζήτηση πελατείας, είναι η εξουσία, το ψέμα, η απάτη και τα φούμαρα. Είναι η περιφρόνηση του φουκαρά που ρίχνει στα χαμέ-

να την εμπροσύνη του στην κάλπη χωρίς να σκέφτεται τη χολέρα της απογοήτευσης που, καθώς τον οδηγεί εξαγριωμένο στην τυφλή λύσσα, τον προετοιμάζει για τη βαρβαρότητα του «ο καθένας για πάρτη του» και του «όλοι εναντίον όλων». Μα, θα πείτε, δεν είναι όλοι οι πολιτικοί διεφθαρμένοι, δεν ξοδεύουν όλοι το χρήμα του φορολογούμενου σε επαγγελματικά ταξίδια, σε έξοδα παραστάσεως, σε διάφορες καταχρήσεις. Μερικοί είναι έντιμοι και αφελείς. Σίγουρα, αλλά αυτοί δεν μένουνε καιρό στην αρένα. Εν τω μεταξύ χρησιμοποιούνται για προπέτασμα από τους διψασμένους για εξουσία, τους άρρωστους για κυριαρχία, τους διαχειριστές της εκλογικής φάρσας, τους προαγωγούς ενός ίματζ που κοτσάρουν παντού χωρίς να φοβούνται τη γελοιοποίησή. Άς μην παρεξηγηθώ: αν και η κοινοβουλευτική δημοκρατία σαπίζει όρθια, δεν προτείνω ούτε να την εξαφανίσουμε ούτε να την ανεχθούμε σαν το μη κείρον. Δεν θέλω ούτε το «Βούλωσ' το!» ούτε το «Μην σταματάς να μιλάς!». Θέλω να ξαναβρεί η πολιτική το αρχικό της νόημα: τέχνη της διακυβέρνησης της πολιτείας. Θέλω μια άμεση δημοκρατία που να πηγάει όχι από δαρμένους, προδομένους πολίτες που λένε «καλά είμαι εδώ», αλλά από άνδρες και γυναίκες που νοιάζονται να προάγουν παντού την αλληλεγγύη και την πρόοδο του ανθρώπου.

Όταν τοπικές κοινότητες δρώντας συνολικά – στο πρότυπο των διεθνών ομοσπονδιών – αποφασίσουν την αυτοδιαχείρισή τους και εξετάσουν:

–Με ποιο τρόπο θα προωθηθεί η δημιουργία μορφών δωρεάν ενέργειας προς χρήση όλων.

–Πώς θα ιδρυθεί ένας επενδυτικός συνεταιρισμός που θα χρηματοδοτήσει την οικοδόμησή της.

–Πώς θα τεθεί σε λειτουργία η συλλογική διαχείριση ενός επενδυτικού ταμείου συγκροτημένου με τέτοια χρηματοδοτική συμμετοχή που να καθιστά δυνατή την άρνηση των μικρών και μεσαίων εισοδημάτων να καταβάλλουν τους δασμούς και τους φόρους που επιβάλλει το Κράτος-μπάνγκοτερ.

–Πώς θα γενικευθεί η κατάληψη των εργοστασίων και η διαχείρισή τους από τους εργαζόμενους σε αυτά.

–Πώς θα οργανωθεί μια τοπική παραγωγή που θα προορίζεται για κατανάλωση από τις τοπικές και τις ομόσπονδες κοινότητες, ώστε να γλιτώσουμε από τις κομπίνες της αγοράς και να εξασφαλίσουμε σιγά σιγά τη δωρεάν διάθεση των αγαθών επιβίωσης, που καταργεί το χρήμα. (Μην πείτε πως είναι ουτοπία! Αυτό ακριβώς έκαναν το 1936 οι ελευθεριακές κοινότητες της Καταλονίας και της Αραγονίας, πριν να τις συντρίψουν οι κομμουνιστές.)

–Πώς θα διαδοθεί η ιδέα και η πρακτική αυτού του δωρεάν που είναι το μόνο απόλυτο όπλο απέναντι στο εμπορευματοποιημένο σύστημα.

–Πώς θα ευνοηθεί η εξάπλωση των λεγόμενων βιολογικών αγροκτημάτων και η διεύθυνσή τους μέσα στις πόλεις.

–Πώς θα πολλαπλασιαστούν μικρές σχολικές μονάδες γειτονίας, απ' όπου να έχουν εξοριστεί οι έννοιες του συναγωνισμού, του ανταγωνισμού και της αλληλοσφαγής. Ουτοπικό; Όχι. Στο Μεξικό, στο Σαν Κριστομπάλ, το Πανεπιστήμιο της Γης προτείνει μια δωρεάν εκπαίδευση στους πιο διαφορετικούς τομείς (συν τους παραδοσιακούς: εργαστήρια τσαγκαράδων, μηχανικών, ηλεκτρονικών, σιδηρουργίας, φυσικής καλλιέργειας, μαγειρικής, μουσικής, ζωγραφικής κτλ). Η μόνη απαιτούμενη ιδιότητα είναι η επιθυμία για μάθηση. Δεν υπάρχουν διπλώματα, αλλά ζητείται από αυτούς «που ξέρουν» να μεταδίδουν δωρεάν και παντού τις γνώσεις τους.

–Πώς θα προκιστούν οι τοπικές κοινότητες με υγειονομικούς σταθμούς, όπου θα μπορεί να εξασφαλιστεί η βασική περίθαλψη με τη βοήθεια αγροτικών και συνοικιακών γιατρών.

–Πώς θα οργανωθεί ένα δίκτυο δωρεάν μεταφορών, που να μη μολύνει.

–Πώς θα τεθεί σε λειτουργία μια ενεργή αλληλεγγύη με στόχο τα παιδιά, τους γέροντες, τους αρρώστους και τους αναπήρους, τα άτομα με νοητικές δυσκολίες.

–Πώς θα φτιαχτούν εργαστήρια καλλιτεχνικής δημιουργίας ανοικτά σε όλους.

–Πώς θα μετατραπούν τα σουπερμάρκετ σε αποθήκες, όπου τα προϊόντα, τερπνά και ωφέλιμα, θα ανταλλάσσονται με πράγματα ή με υπηρεσίες, με στόχο να εξαφανιστεί το χρήμα και η εξουσία.

Τότε θα ψηφίσω. Με πάθος!!!